

บทที่หนึ่ง

หลักแห่งการครอบครอง

แสงสายัณห์แห่งฤดูเหมันต์ปกคลุมท้องฟ้า โคมไฟใน
ตำหนักกว้างผู้ส่องสว่างเรืองรอง ทว่าเจ้าของห้องบรรทมกลับซุก
ตัวอยู่ในมุมที่มีดที่สุดภายในห้อง

ดวงตาดำขลับดงามจ้องไปที่ประตูตำหนักไม่กะพริบ วินาที
ที่ประตูบานนั้นแง้มออก เจ้าตัวก็ขดร่างสั่นระริกราวกับกระต่าย
ตื่นตูม อยากจะมุดตัวลึกลงไปในมุมที่มีดมิดยิ่งกว่าเก่า

“เอ๊ะ? ฝ่าบาทเล่า” ผู้จ้อย หัวหน้าชั้นที่แห่งวังหลวงเดินเข้ามา
หลังจากดวงตาคู่สวยปราดมองไปรอบๆ ห้องบรรทม เจ้าตัวก็
หัวเราะในลำคอพลางเดินมาหยุดอยู่ข้างๆ ตู้ลิ้นชัก “ฝ่าบาท ได้
เวลาเสวยพระกระยาหารแล้วพะย่ะค่ะ”

เอ่ยจบ นางกำนัลที่เดินตามมาด้านหลังก็ทยอยยกพระ
กระยาหารเย็นเข้ามาด้านในตำหนัก

ลั่นเล่าเวียวน...ฮ่องเต้พระองค์น้อยที่จะเข้ารับการสถาปนา

ในงานพระราชพิธีบรมราชาภิเษกวันพรุ่งชุกตวอยู่ข้างๆ ตูลิ้นชัก
ดวงตาดำลึบจับจ้องผู้จ้อเขม็ง ท่าทางที่ทั้งขลาดกลัวแต่ก็แสรัง
สบนิ่งทำให้ผู้จ้อสั่นสะท้านขึ้นมาในใจ

อู้หุ! ไม่ได้เห็นเด็กน้อยที่น่ารักและไร้เดียงสาเยี่ยงนี้มานาน
แค่นั้นแล้วหนอ

ทุกครั้งที่อีกฝ่ายใช้สายตาเย้นหาที่พยายามสะกดกลั้นความ
กลัวเอาไว้จึงมองเขาเพื่อหวังจะข่มขวัญเช่นนี้ ตัวเขาก็ต้องสลดม
หายใจหลายครั้งหลายคราวเพื่อระงับจิตใจไม่ให้บ่มบ่ามเข้าไปรวบ
ตัวฮ่องเต้พระองค์น้อยเข้ามาไว้ในอ้อมอก อยากจะขย้าขยี้ บีบ
บังคับจนกว่าอีกฝ่ายจะยอมเผยความกริ่งเกรงที่แท้จริงในดวงตา
คู่นั้นออกมา...เฮ้อ ต้องโทษที่ฮ่องเต้พระองค์น้อยนำเอ็นดูเกินไป
ถึงทำให้เขามีความคิดไม่ถูกต้องตามหลักทำนองคลองธรรมเยี่ยง
นี้ขึ้นมาได้

“ผู้กงกง”

เสียงเล็ก ๆ ดังขึ้นด้านหลัง ลิ่นเส้าเยวียนเบนสายตามอง
อย่างระแวดระวังในทันที ก่อนจะเห็นนางกำนัลผละออกจาก
ตำหนักไปจนหมด เหลือแค่เด็กน้อยหน้าตาหมดจดคนหนึ่งยืนอยู่
ตรงนั้น

ผู้จ้อยิ้มจนตาหยี ก่อนจะเอ่ยว่า “ซาลาเปา เจ้ารอข้าเดี๋ยว”

“อื้อ” ถึงจ้อเจิงรับคำอย่างว่าง่าย

ซาลาเปา? ลิ่นเส้าเยวียนจ้องมองไปยังเจ้าหนูน้อยคนนั้น
สีหน้าของอีกฝ่ายดูเป็นปกติ แทบไม่ได้สนใจความโอ้อ่าหรรษา
ภายในวังหลวงแห่งนี้เลยด้วยซ้ำไป

“เขาเป็นใคร” ลิ่นเส้าเยวียนคิดอยู่ครู่หนึ่งก็หลุดปากถาม

ผู้จอมมองฮ่องเต้พระองค์น้อยด้วยสายตาสนอกสนใจ ก่อนจะเอ่ยขึ้นอย่างเจ้าเล่ห์ว่า “ทูลฝ่าบาท ผู้นี้คือบุตรบุญธรรมของเชอเจิ้งอ๋อง¹ ชื่อ ถึงจื่อเจิง วันนี้ได้รับคำสั่งจากเชอเจิ้งอ๋องให้มารับใช้ฝ่าบาทโดยเฉพาะพะย่ะค่ะ” พูดจบก็เห็นความหวาดหวั่นปรากฏขึ้นในสีหน้าของลินเส้าเยวียน ทำเอาเจ้าตัวลอบหัวเราะในใจอย่างเบิกบาน

เชอเจิ้งอ๋องทรงประกาศสละราชบัลลังก์ในเดือนเจ็ดเพื่อสถาปนาตำแหน่งฮ่องเต้ให้แก่ชิงอ๋อง ซึ่งเป็นเสด็จพี่ของตนเอง แต่น่าเสียดาย คนที่ไว้วสนาจะเป็นฮ่องเต้ ถึงต่อให้ได้เป็นก็อายุไม่ยืนนาน ซึ่งอ๋องทรงครองราชย์ได้ไม่เท่าไรก็เสด็จสวรรคตแทบจะในทันที เห็นได้ชัดว่าดวงชะตาของพระองค์ยังไม่แข็งแกร่งพอ ด้วยเหตุนี้บุตรชายเพียงคนเดียวของชิงอ๋องจึงต้องสืบทอดราชบัลลังก์ต่อไป และจะขึ้นครองราชย์อย่างเป็นทางการในศักราชใหม่แห่งรัชศกหยวนซีในวันพรุ่งนี้

ขณะที่เชอเจิ้งอ๋องซึ่งสละบัลลังก์ให้แก่เสด็จพี่ของตนก่อนหน้านี้ก็ต้องทำตามพระปณิกรรมของฮ่องเต้พระองค์ก่อนด้วยการเป็นผู้สำเร็จราชการแทนฮ่องเต้พระองค์น้อย ฟังดูแล้วเป็นเรื่องปกติสมเหตุสมผล ทว่าใคร ๆ ต่างก็รู้ดีว่าหากฮ่องเต้พระองค์ก่อนไม่ได้พบกับ ตัวเสี่ยวถิง ว่าที่พระชายาเชอเจิ้งอ๋องเสียก่อนเกรงว่าพระองค์ก็ยังคงประทับบัลลังก์มังกรด้วยสถานะจักรพรรดิทรราชต่อไป และสร้างความปั่นป่วนไปทั่วทั้งแผ่นดิน ด้วยความเก่งกาจในการก่อเรื่องเช่นนี้เอง ทำให้ทุกคนที่ชิงอ๋องเห็นเขาก็

¹ คำเรียกตำแหน่งผู้สำเร็จราชการ

เปรียบประหนึ่งหนูเห็นแมว ขลาดกลัวเสียจนไม่กล้าจะประจบ
สอพลอ ช่างแต่พระองค์น้อยเองก็ไม่ต่างไปจากซึ่งอ่อง...ไม่สิ
ช่างแต่พระองค์น้อยจะได้ความมากกว่า เพราะแม้จะหวาดหวั่น
เพียงใด แต่ก็ไม่แสดงออกมา สีหน้าดูเย็นชาเฉยเมย ทว่าภายใน
นั้นกลับปั่นป่วนป่วนแปร

ที่น่ารักที่สุดก็คือ ช่างแต่พระองค์น้อยหวาดระแวงไปเสีย
ทุกเรื่องทุกสิ่ง คิดว่าคนที่เข้าหาเขาล้วนแต่มีจุดประสงค์ไม่ดี
ทั้งสิ้น คนที่เขาเชื่อใจเพียงหนึ่งเดียวก็คือ ชู่เหว่ย ขุนนางที่อยู่
รับใช้ข้างกายซึ่งอ่องไม่ห่าง และวันนี้ก็ได้รับการแต่งตั้งให้เป็น
ราชเลขาธิการ

น่าเสียดายที่ชู่เหว่ยกำลังวุ่นวายอยู่กับพระราชพิธีบรม
ราชาภิเษก ไม่มีเวลามาสนใจช่างแต่พระองค์น้อยเลยด้วยซ้ำ ยาม
นี้เจ้าตัวเล็กน่ารักผู้นี้ก็เลยต้องต่อสู้อยู่เพียงลำพังอย่างเดียวดาย

หลังจากดื่มด่ำกับภาพตรงหน้าอย่างเต็มที่แล้ว ผู้จ้องถึงได้
เอ่ยว่า “ฝ่าบาท กระหม่อมทูลลา” แม้ว่าเขายังอยากจะดูเรื่อง
สนุกๆ ของช่างแต่พระองค์น้อยผู้แสนดีดั่งอีกสักหน่อย แต่น่า
เสียดายที่งานพระราชพิธีบรมราชาภิเษกในวันพรุ่งก็ทำให้เขาหัว
หมุนด้วยไม่น้อยเช่นกัน

ลั่นเส้าเยวียนได้ยินเช่นนั้น เดิมทีคิดจะเรียกอีกฝ่ายเอาไว้
แต่เพราะผู้จ้องก้าวฉับๆ ออกไปอย่างรวดเร็ว ทำให้ลั่นเส้าเยวียน
รู้สึกว่าการปริปากเอ่ยออกมาก็คิดว่าตนเองจะชี้ขาดเกินไปสักนิด
ดังนั้นเจ้าตัวจึงหุบปากฉับ สายตาจ้องมองไปยังถึงจื่อเจิงที่ยืนอยู่
ข้างๆ โตะซาอย่างเอาเป็นเอาตาย

ถึงจื่อเจิงดูอายุไม่ห่างจากตนเองเท่าไรนัก ข้ายังตัวเล็กกว่า

เขานิดหน่อย ไบหนำนั่งดงามกระจ่างใส ยืนหลังตรงแนว สายตา
คู่นั้นก็จับจ้องมองมาเบื้องหน้า

ถึงจื่อเจิงกำลังคิดสิ่งใดอยู่ คิดว่าจะจัดการสังหารเขาเช่นไร
อย่างนั้นหรือ

ระหว่างที่ครุ่นคิดอยู่นั้น ใครจะคิดว่าอีกฝ่ายจะหันขวับมา
สบตาเข้าพอดี

วินาทีนั้นหัวใจของลินเส้าเยวียนสั่นระรัว ตอนที่ยังไม่ว่า
ควรจะหนีไปที่ใดก็ได้ยินน้ำเสียงเล็ก ๆ เอ่ยขึ้นว่า “ฝ่าบาท พวกเรา
จะเสวยพระกระยาหารได้หรือยัง”

ลินเส้าเยวียนซึ่งตามองถึงจื่อเจิงพลางหัวเราะเยือกขึ้นในใจ
ในที่สุดก็เผยธาตุแท้แล้วใช่หรือไม่ คนผู้นี้หวังจะวางยาพิษสังหาร
เขา! อย่าคิดว่าเขาจะปล่อยให้อีกฝ่ายได้สมใจเลย เขาจะต้องเป็น
ฮ่องเต้ แล้วก็ต้องจัดการลินจิงชวินให้ได้ ไม่ปล่อยให้อีกฝ่ายนั้นมี
โอกาสทำร้ายเขาได้อีกเด็ดขาด!

พอไม่ได้ยินคำตอบ ถึงจื่อเจิงก็เอียงคอดิด ๆ อย่างฉงน
ก่อนจะถามขึ้นอีกครั้ง “ฝ่าบาท เสวยพระกระยาหารได้หรือยัง
พะยะค่ะ” ขณะถาม น้ำเสียงนั้นแฝงความละอายเอาไว้นิด ๆ

เฮ้อ เขาหิวจะตายอยู่แล้ว ช่วงนี้เขาได้รับการเลี้ยงดูอย่างดี
เกินไปหน่อย หัวท้องสอท้องก็ไม่ไหวแล้ว โดยเฉพาะวันนี้ที่เขายัง
ไม่ได้ทานข้าวกลางวันมาด้วย ล่วงเลยมาจนถึงป่านนี้แล้ว หากยัง
ไม่ได้กินข้าวอีก ถ้าอย่างนั้นเขาก็กลับบ้านเลยดีกว่า ไม่รู้จริง ๆ ว่า
ทำไมพี่หนึ่งตำลึงจะต้องให้เขาเข้าวังมาอยู่เป็นเพื่อนฝ่าบาทด้วย

แม้ว่าฝ่าบาทจะยังเป็นเด็กเหมือนกัน แต่ทั้งคู่ก็เพิ่งเจอหน้า
กันเป็นครั้งแรก แล้วดูท่าทางระแวงระวังนั้นเถอะ อยากจะ

ทำความเข้าใจสนทนาค้นเคยกกับฝ่าบาทก็ดูจะเป็นเรื่องยากเต็มทน ถ้าเทียบกับต้องอยู่ในที่ที่บรรยากาศพิลึกพิลั่นแบบนี้แล้ว เขาสู้อยู่ในบ้านกับน้องๆ แล้วกินมันเผาอย่างสนุกสนานดีกว่าเป็นไหนๆ

พอคิดถึงมันเผา เจ้าตัวก็อดเผลอปากกลืนน้ำลายลงคอไม่ได้ “เจ้าอยากกินก็กินไปสิ” ถ้าให้ดิ๊กกินยาพิษจนตายไปเลย!

“ได้จริง ๆ หรือ” ถึงจื่อเจิงเบิกบานขึ้นมาทันที

ทั้งเนื้อ ทั้งปลา! แม้ว่าตอนอยู่ที่บ้านจะได้กินดีอยู่ดีก็เถอะ แต่เขาก็ไม่เคยเห็นสำหรับอาหารที่วิจิตรตระการตาแบบนี้มาก่อนเลย รู้สึกว่าตัวเองไม่ควรจะหยิบจะคว้าอะไรตามอำเภอใจด้วยซ้ำ

แต่ว่าฝ่าบาททรงออกปากแล้ว เขายังจะต้องเกรงใจอีกทำไมกันเล่า

ถึงจื่อเจิงทรุดตัวลงนั่งทันที ก่อนจะประคองถ้วยขึ้นมาแล้วเริ่มหยิบอาหารในแต่ละจานกิน ทุกคำที่เข้าปากทำให้เจ้าตัวพอกพอใจถึงขั้นยิ้มจนตาหยี แทบจะกลืนลิ้นตัวเองลงไปด้วยซ้ำ

ลิ้นเส้าเยวียนที่ยังคงซุกตัวอยู่ในมุมจ้องมองถึงจื่อเจิงดวงตาไม่กะพริบ ถูกท่าทางกินอาหารอย่างเอร็ดอร่อยของอีกฝ่ายดึงดูดเอาไว้อย่างไม่รู้ตัวจนต้องร้องโครกครากตามขึ้นมาอีกคน

ถึงจื่อเจิงได้ยินเสียงทอกร้องของอีกฝ่าย แต่จะเอ่ยจี้ใจดำก็ดูจะเป็นการไม่ไว้หน้ากันเกินไป ถึงอย่างไรฝ่าบาทก็เป็นถึงฮ่องเต้คิดไปคิดมา เขาก็วางชามกับตะเกียบลง ก่อนมองไปทางลิ้นเส้าเยวียน จากนั้นก็ถามขึ้นด้วยท่าทีนอบน้อมว่า “ฝ่าบาท เสวยสักจานดีหรือไม่”

พี่หนึ่งดำลึงบอกเอาไว้ว่าฝ่าบาทนั้นมีชะตาอภัพนัก มาถึง

เมืองหลวงได้ไม่เท่าไรก็ต้องดำรงตำแหน่งเป็นองค์รัชทายาท ทว่า
พรบิตาถัดมาก็กลายเป็นฮ่องเต้เสียเอง เพราะฮ่องเต้พระองค์ก่อน
เสด็จสวรรคต แม้ว่าจะเป็นฮ่องเต้ แต่กลับโดดเดี่ยวเดียวดาย คน
ข้างกายที่มีสายเลือดเดียวกันก็เหลือเพียงแค่พี่หนึ่งตำลึงผู้เดียว
เท่านั้น

พอถามว่า แล้วไฉนพระปิตุลาอย่างพี่หนึ่งตำลึงถึงไม่มา
อยู่เป็นเพื่อนฝ่าบาทเสียเอง พี่หนึ่งตำลึงก็เอ่ยอย่างดุดันว่า วัน
พรุ่งนี้เป็นงานพระราชพิธีบรมราชาภิเษก เขาต้องรีบจัดการธุระให้
เสร็จสิ้น หลังจากนั้นจะได้กลับบ้านเสียที ไม่มีเวลามาอยู่เป็นเพื่อน
ฮ่องเต้พระองค์น้อยหรอก

ด้วยเหตุนี้เอง คนว่างงานอย่างเขาจึงถูกเรียกตัวให้มาแทน
หวังว่าฝ่าบาทที่ยังไม่คุ้นเคยกับใครทั้งสิ้นจะทรงเสวยได้มากขึ้น
สักนิด ไม่อย่างนั้นอีกฝ่ายคงจะฝ่ายผอมจนเหลือแต่หนังหุ้มกระดูก
เป็นแน่

แต่เขาไม่เข้าใจเอาเสียเลย อาหารในวังหลวงรสชาติโอชะ
ถึงเพียงนี้ ไฉนฝ่าบาทจึงไม่ยอมเสวยเสียเล่า

ลื่นเส้าเยวียนเอ่ยขึ้นตอนที่เขากำลังครุ่นคิดอยู่ในใจว่า “คิบบ
อาหารในจานที่เจ้าเพ็งกินมาใส่ถ้วยเงินอย่างละคร้า”

ถึงจื่อเจิงกั่มหน้ากั่มตาคิบบอาหารในจานที่เขาเพ็งทานมาใส่
ในถ้วยอย่างละคร้าตามคำสั่งนั้น ก่อนจะยกมาตกรหน้าอีกฝ่ายด้วย
ท่าทางสำรวม จากนั้นก็หันไปคิบบแบบนั้นอีกชุดแล้วมาทრุดตัวนั่ง
ลงเบื้องหน้าลื่นเส้าเยวียนเพื่อทานไปพร้อมๆ กัน

ก็ได้ ฝ่าบาทชอบชุกตัวอยู่ในมุม ถ้าอย่างนั้นเขาก็เข้ามาพบกับ
ฝ่าบาทด้วยแล้วกัน ถึงอย่างไรเสียก็ได้บรรยากาศแปลกใหม่นี้

เหมือนกัน

ถึงจื่อเจิงเคี้ยวกรั้วม ๆ อย่างเอร็ดอร่อย มองอีกฝ่ายละล้าละลังไม่ยอมหยิบตะเกียบขึ้นมา เจ้าตัวก็อดออกปากเร่งไม่ได้ว่า “ฝ่าบาท รีบเสวยพระกระยาหารเถอะ เดี่ยวจะได้เวลาบรรทมแล้ว ฟรุ้งนี้พระองค์ยังต้องตื่นแต่เช้า ยังมีเรื่องให้วุ่นวายอีกมากนะพะยะค่ะ”

ลื่นเส้าเยวียนหัวเราะหยัน “ยุ่งอะไรกัน ยุ่งจะสังหารเงินให้ตายอย่างนั้นหรือ”

ถึงจื่อเจิงชะงักไป คิ้วขมวดเข้าหากันนิด ๆ ก่อนจะกระซิบต่ำ ๆ “มีคนคิดไม่ดีต่อฝ่าบาทอย่างนั้นหรือ” หรือว่าเพราะสาเหตุนี้ทำให้ฝ่าบาททรงกินไม่ได้นอนไม่หลับ?

“เจ้าอย่าแกล้งโง่ไปหน่อยเลย คนที่อยากให้เป็นตายก็มีใช้พระปิตุลา พ่อบุญธรรมของเจ้าหรือไรกัน!” พอถึงจื่อเจิงกระตุ้นปมในใจ ลื่นเส้าเยวียนก็ซิงตาใส่ถึงจื่อเจิงอย่างเคียดแค้นชิงชัง เขาเหวี่ยงขามไปอีกทางจนมันแตกละเอียดลงกับพื้น

ถึงจื่อเจิงเห็นท่าทางเช่นนั้นของอีกฝ่ายก็ยิ่งนัวหน้าหนักขึ้น สีหน้าของเด็กน้อยฉายแววขุ่นซึ่งขึ้นมานิด ๆ “ฝ่าบาทเสวยทั้ง ๆ ขว้าง ๆ แบบนี้ไม่ดินะพะยะค่ะ ข้าวและอาหารพวกนี้ชาวนาปลูกมาอย่างยากเย็น แ่ข้าวเปลือกก็ต้องใช้เวลาปลูกถึงสี่ห้าเดือน ผักนี้ก็ใช้เวลาอย่างน้อยสองสามเดือน กว่าส่งเข้าวังมาได้ก็ไม่ใช่ง่าย ผ่านการปรุงจากพ่อครัวจนได้รสชาติโอชะเช่นนี้ พระองค์กลับทำเลอะเทอะไปหมด” จะว่าไปแล้วก็ถือว่าฝ่าบาทโทษคดีเป็นอย่างดี ถ้าคนที่อยู่ตรงนี้เป็นพี่เสียดวงละก็ มีหวังได้สะบัดฝ่ามือตบกะโหลกฝ่าบาทไปแล้ว

“เงินกำลังจะตายอยู่แล้ว! จะต้องสนใจว่าเลอะเทอะหรือไม่
ทำไมอีกเล่า!” ลิ่นเส้าเยวียนโมโหแทบคลั่ง อยากจะกระโจนออกไป
ไปเล่นงานอีกฝ่ายเสียเดี๋ยวนั้น

“ฝ่าบาทไม่ตายหรอก พี่หนึ่งกำลังต้องการชีวิตฝ่าบาทเสีย
ที่ไหนกัน” ถึงจื่อเจิงอดถอนใจออกมาไม่ได้ อยากจะถามเหลือเกิน
ว่าใครเป็นคนปล่อยข่าวโคมลอยพวกนี้

“เงินหมายถึงพระปิตุลา!” ถึงอย่างไรเสียเขาก็ใกล้จะตาย
อยู่แล้ว ถ้าเช่นนั้นก็พูดออกมาให้หมดเปลือกเลยจะเป็นไรไป ถ้า
เผยความหวาดกลัวออกมาจนหมด เขาก็จะไม่ต้องกริ่งเกรงอะไร
อีกต่อไป!

“พระปิตุลาของฝ่าบาทก็คือพี่หนึ่งกำลังอย่างไรเล่า” ถึงจื่อ-
เจิงถอนใจยาว คิดว่าฝ่าบาทต้องไม่รู้ชื่อเล่นนี้ของพี่หนึ่งกำลังเป็น
แน่ “พูดง่าย ๆ ก็คือ ตอนนั้นพี่หนึ่งกำลังยอมลดตัวเป็นแรงงาน
ระยะยาวก็เพราะต้องการเอาอกเอาใจพี่เสี่ยวถง เพราะเหตุนี้
พี่เสี่ยวถงจึงตั้งชื่อให้เขาว่า หนึ่งกำลัง ส่วนพี่เสี่ยวถงก็เป็น...”

“เงินสนใจที่ไหนด่านางคือใคร! เงินรู้แล้วว่าพระปิตุลาจะ
สังหารเงิน!” ลิ่นเส้าเยวียนลุกพรวดขึ้นแล้วตบตบอีกฝ่ายด้วยความ
โมโห เขาารู้สึกว่าลูกบุญธรรมของพระปิตุลานั้นโง่เขลามาก! ใคร
อยากให้อีกฝ่ายมาอธิบายเรื่องพรรคนี้อีกให้ฟังกัน!

ถึงจื่อเจิงเหลือบตามอง พอเห็นสีหน้าโมโหโทโสของอีกฝ่าย
เจ้าตัวก็รู้สึกจนใจขึ้นมา “ฝ่าบาท ถ้าพี่หนึ่งกำลังจะสังหารฝ่าบาท
ไหนตอนนั้นเขาถึงได้สละบัลลังก์มังกรให้แก่อ๋องเต้พระองค์ก่อน
ด้วยเล่า”

“นั่นก็เพราะเขาต้องการสังหารเสด็จพ่อของเงิน! สังหาร

เสด็จพ่อของเงินแล้ว ตอนนั้นก็คิดจะสังหารเงินอีก!”

ถึงจื่อเจิงเกาแก้มเกรกๆ ในใจก็คิดว่า ถ้าเขาบอกกับพี่หนึ่ง ตำลึงว่าหลานชายของพี่หนึ่งตำลึงเป็นคนโกงเขา ไม่รู้ว่าเขาจะถูกเล่นงานหรือเปล่าหนอ

“ฝ่าบาท ทรงคิดว่าพี่หนึ่งตำลึงจะสังหารใครสักคนต้องลงทุนลงแรงถึงเพียงนี้เชียวหรือ” เขาไม่ใช่คนเฉลียวฉลาดก็จริง แต่นานๆ ครั้งจะเจอคนที่ซื่อป้อมกว่าตนเองสักที ทำเอาอดเวทนาอีกฝ่ายไม่ได้

เท่าที่เขารู้ ก่อนที่พี่หนึ่งตำลึงจะพบกับพี่เสี่ยวถง พี่หนึ่งตำลึงเป็นฮ่องเต้ทรราชมาก่อนไม่เคยออกจากราชการทำอะไรตามอำเภอใจตนเอง ไม่เห็นกฎเกณฑ์และธรรมเนียมแห่งราชสำนักอยู่ในสายตา ถ้าจะให้พูดกันตรงๆ สักนิดก็คือ หากเขาหวังจะเอาชีวิตของใครสักคนละก็ แค่สั่งออกมาคำเดียวก็จบเรื่องแล้วมิใช่หรือไรกัน

ลินเส้าเยวียนชะงักไปครู่ แล้วจู่ๆ ก็ราวกับมีอะไรบางอย่างมาปิดปากเมฆหมอกสีดำที่ปกคลุมอยู่ทั่วทั้งร่างออกไป ชับไล่ความโง่เขลาออกจากใจ ทำให้เขาได้สติขึ้นมาแทบจะในวินาทีนั้น แต่ว่า...

“ใครจะรู้เล่า เมื่อก่อนพระปิตุลาเคยปั้นหัวเสด็จพ่อ เรียกตัวเสด็จพ่อมาจากเมืองซูอิ่ง ทำให้เสด็จพ่อตกพระทัยจนประชวรหนัก บางทีครั้งนี้เขาอาจกำลังเล่นลูกไม้อะไรอยู่อีกก็ได้!”

“ตกใจ? พี่หนึ่งตำลึงทำให้ใครตกใจได้ด้วยหรือ” ถึงจื่อเจิงอดทำคางใคร่ครวญไม่ได้ “ก็จริง เวลาที่พี่หนึ่งตำลึงไม่เอ่ยวาจาใด ๆ ออกมาสักคำ ท่าทางเช่นนั้นก็ชวนให้ตกใจจริง ๆ นั่นละ แต่ปัญหา

ก็คือ เท้าที่กระหม่อมรู้ พี่หนึ่งตำลึงยอมสละราชบัลลังก์ก็เพื่อพี่เสี้ยววง แต่ใครจะคิดว่าฮ่องเต้พระองค์ก่อนกลับเสด็จสวรรคต ข้ายังต้องให้พี่หนึ่งตำลึงมาเป็นผู้สำเร็จราชการ อันที่จริงพี่หนึ่งตำลึงขุนซึ่งเพราะเรื่องนี้มากอยู่”

ลินเส้าเยวียนซิงตาคุใส่เขา คิดถึงเหตุการณ์ก่อนที่เสด็จพ่อจะเสด็จสวรรคตและทรงเป็นคนตรัสขอให้พระปิตุลาเป็นผู้สำเร็จราชการด้วยพระองค์เอง ส่วนเรื่องที่ว่าเป็นเพราะสาเหตุใดนั้น ครานั้นฉู่เหว่ยบอกเพียงว่าเสด็จพ่อประชวรหนักจนเลอะเลือน แต่ถึงจะประชวรหนักจนเลอะเลือนก็จริง แต่ใครกันเล่าจะจงใจให้คนที่ตนเองรู้สึกหวาดกลัวกริ่งเกรงมาคอยดูแลบุตรชายแท้ๆ ของตน?

ครานั้นพระปิตุลาสละราชบัลลังก์ ตอนที่มิพระราชโองการสั่งให้เสด็จพ่อเข้าวังเพื่อสืบทอดราชบัลลังก์ เขาก็คิดมาตลอดว่าพระปิตุลา กำลังวางแผนการร้าย ผนวกกับที่ฉู่เหว่ยมักจะกรอกหูเขาอยู่เสมอว่าให้ระแวงระวังพระปิตุลา เพราะเหตุนี้หลังจากเสด็จพ่อขึ้นครองราชย์และสวรรคตไปอย่างไม่รู้ต้นสายปลายเหตุ นั้น ก็ทำให้เขามั่นใจว่ามาตรจะต้องเป็นพระปิตุลาแน่นอน

ทว่าก็เหมือนดังคำกล่าวของงัวจื่อเจิง หากพระปิตุลา มีเจตนาจะทำร้ายเขาจริง เหตุใดจึงต้องทำให้เป็นเรื่องใหญ่โตถึงเพียงนี้

อีกประการ พระปิตุลา ก็สละราชบัลลังก์ไปแล้ว ไฉนยังจะลุ่มหลงในอำนาจลาภยศอีกเล่า

บัดนี้มาใคร่ครวญดูแล้ว เสด็จพ่อก็น่าจะเสด็จสวรรคต เพราะอาการประชวรจริง ๆ...จริงด้วย พระปิตุลา มีอำนาจบารมีล้นฟ้า คนที่กล้าสบตาด้วยก็แทบจะไม่มีเลยด้วยซ้ำ แม้แต่เขาเอง

ก็ทำได้เพียงแค่เหลือบมองตาอีกฝ่ายเท่านั้น จะว่าไปแล้วอาจเป็นเพราะความหวาดกลัวที่ฝังลึกอยู่ในใจทำให้เขาเอาแต่คิดไปในทางร้ายทั้งสิ้น

“ฝ่าบาท พี่หนึ่งตำลึงไม่ทำร้ายฝ่าบาทแน่ๆ ไม่อย่างนั้นเขาจะตั้งใจส่งกระหม่อมเข้าวังมาอยู่เป็นเพื่อนพระองค์ทำไม” ถึงจื่อเจิงอดรู้สึกอึดอันแทนล้นจ้วงวินไม่ได้ “จริง ๆ แล้วพี่หนึ่งตำลึงอยากจะอยู่ข้างกายพี่เสี่ยวถงทุก ๆ วัน ตอนนี้เขากลับต้องเข้าวังทุกวันแทนเสียนี้ หน้าตาเขาเลยยิ่งบูดบึ้งขึ้นไปทุกทีๆ แล้วพอได้ยินว่าฝ่าบาททรงกินไม่ได้นอนไม่หลับ สีหน้าของพี่หนึ่งตำลึงก็ยิ่งบูดบึ้งจนจะแข็งเป็นหินอยู่แล้ว กระหม่อมเห็นแล้วยังรู้สึกกลัว”

เพราะเหตุนี้เอง เนื่องจากไม่อยากถูกพี่หนึ่งตำลึงถล่มตาดูๆ ไล่ คนว่างงานอย่างเขาก็เลยต้องมาปรากฏตัวที่นี่

“...พระปิตุลาเป็นห่วงข้า?” ลินเส้าเยวียนทรุดตัวนั่งซ้ๆ ลืมกระตังเรียกขานตัวเองว่าเจิ้น

“อืม พี่หนึ่งตำลึงกังวลว่า ถ้าเกิดอะไรขึ้นกับฝ่าบาท เขาก็ต้องกลับมาทำหน้าที่ฮ่องเต้ แบบนั้นเป็นได้กลุ่มใจตายแน่”

“เป็นฮ่องเต้ไม่ดีหรือไรกัน” ใคร ๆ ก็อยากจะนั่งอยู่บนตำแหน่งที่สูงส่งเหนือผู้ใดนี้ไม่ใช่หรือไร

“กระหม่อมก็ไม่รู้ว่าดีหรือไม่ แต่พี่เสี่ยวถงไม่ชอบ และเพราะพี่เสี่ยวถงไม่ชอบ เหตุนี้พี่หนึ่งตำลึงจึงอยากจะตัดความสัมพันธ์ทุกอย่างที่เกี่ยวข้องกับราชสำนัก” ถึงจื่อเจิงเอ่ยถึงตรงนี้ก็นึกอะไรขึ้นได้ “ฝ่าบาท เสวยพระกระยาหารเถอะ กับข้าวจานนี้อร่อยจริง ๆ นะพะยะคะ อย่าขว้างทิ้งอีกเลย ถ้าเกิดพี่เสี่ยวถงเห็นนางต้องเดือดดาลเป็นแน่”

“นางเดือดดาลแล้วเกี่ยวอะไรกับเงิน” เขาไม่เคยเห็นหน้านางด้วยซ้ำ นางหาได้มีความสำคัญอะไรต่อเขาเลยแม้แต่นิดเดียว

“ไม่เกี่ยวกับฝ่าบาท แต่ปัญหาก็คือ กระหม่อมทนดูไม่ได้ ถึงถึงครานั้นที่ได้ก... อย่างพวกเราติดตามคนในครอบครัวมายังเมืองหลวงเพราะเมืองคุณหยางเกิดภัยแล้ง ระหว่างทางเจอกับโจรป่า พวกมันเข้าเช่นฆ่าสังหารพวกเราจนไร้ทางหนี บางคนก็ตาย บางคนก็บาดเจ็บ สุดท้ายเหลือพวกเราเด็ก ๆ กันไม่กี่คน หิวขึ้นมา ก็ได้แต่ทะเล่ดินกินหญ้า พอเข้ามาอยู่ในเมืองหลวงก็ไม่มีใครเหลียวแล ถ้าไม่ใช่เพราะเจอพี่เสี่ยวถง... พวกเราคงตายกันไปนานแล้ว” พอเอ่ยถึงตรงนี้ ถึงจื่อเจิงก็ตาแดงก่ำ “ฝ่าบาท ได้หล้ามีอาณาประชาราษฎร์มากมายที่ไม่เคยได้กินอิ่มนอนอุ่น ฝ่าบาทอย่าเสวยทิ้ง ๆ ขว้าง ๆ เช่นนี้อีกเลย” เดิมทีเขายังอยากจะห่ออาหารที่เหลือพวกนี้กลับไปให้น้อง ๆ กินด้วยซ้ำ น่าเสียดายที่ฝ่าบาททำแตกไปแล้วซามหนึ่ง

ลินเส้าเยวียนมองอีกฝ่ายด้วยสายตาตกตะลึง เมื่อก่อนเขาหาได้ใส่ใจเลยแม้แต่คิดว่าอาณาประชาราษฎร์จะเป็นเช่นไร เพราะแค่พยายามจะเอาชีวิตรอดให้ได้ในแต่ละวัน เขาก็หมดสิ้นกำลังมากมายไปกับการปกป้องตัวเองแล้ว แต่พอมานึกทบทวนดู ความหวาดกลัวของเขาหาได้มีที่มาเลยด้วยซ้ำ ยิ่งเทียบกับสถานการณ์ที่ถึงจื่อเจิงต้องประสบในวัยเยาว์ก็ยิ่งกลายเป็นเรื่องน่าขบขัน... ทั้ง ๆ ที่หากใครครวญอย่างละเอียดก็สามารถมองเห็นความจริงได้ชัดแจ้งแท้ ๆ แล้วเหตุใดเขาถึงได้ถูกพันธนาการเอาไว้ยาวนานถึงเพียงนี้หนอ

“...เสวยพระกระยาหารเถอะพะยะค่ะ” แต่สุดท้ายก็ยังคิด

‘ไม่ตกอยู่ดี เพราะเหตุนี้ลื่นเส้าเยวียนจึงไม่คิดอะไรให้ปวดหัวอีก พอคลายความกังวลลงได้ ท้องของเขาก็ประท้วงขึ้นมาเพราะความหิวโหยแล้วจริง ๆ

“อิม กิน” จากนั้นถึงจื่อเจิงก็เดินเข้าไปจับมือลื่นเส้าเยวียน ด้วยท่าทางอย่างทีคนเป็นพี่ใหญ่ทำมาตลอด ก่อนจะเดินนำอีก ฝ่ายมาที่โต๊ะเสวย

ลื่นเส้าเยวียนเบนสายตาไปที่มือของเขาอย่างตะลึงงัน อันที่จริงมือของอีกฝ่ายเล็กกว่าเขาเสียอีก ทว่าฝ่ามือนั้นกลับอบอุ่นมาก...เขาไม่รู้ว่าควรจะบรรยายความรู้สึกนั้นเช่นไรดี อันที่จริงไม่มีใครจับมือเขาแบบนี้มาเป็นเวลานานแล้ว

เสด็จแม่จากไปนานแล้ว เสด็จพ่อก็อ่อนแอซ้าลด ซ้ำยังไม่ใส่ใจบุตรชายอย่างเขาสักเท่าไร ทั้งเอาไว้มิเพียงผู้รับใช้ติดตาม ล้อมหน้าล้อมหลัง แล้วใครเล่าจะกล้าเข้าถึงตัวเขา

ฝ่ามือของเขาว่างเปล่ามานาน ฐู่ ๆ ก็ถูกกุมเอาไว้นั่นจนไม่อยากจะปล่อยให้หลุดไป

ถึงจื่อเจิงมีหรือจะรู้ว่าอีกฝ่ายกำลังคิดอะไรอยู่ พอเดินมาถึงโต๊ะเสวยก็ทรุดตัวลงนั่ง จากนั้นก็คืบอาหารให้ทันที ก่อนจะตักน้ำแกงให้อีกถ้วย “ฝ่าบาท เสวยน้ำแกงสักนิด วันนี้อากาศค่อนข้างหนาว”

ลื่นเส้าเยวียนรับมา ก่อนจะไต่ถามอีกฝ่ายเอ่ยว่า “ฝ่าบาท ทรงวางพระทัยเถิด อาหารพวกนี้อร่อยมาก เสวยเสร็จแล้วก็รีบบรรทม กระหม่อมไต่ถามพี่น้องตำลึงบอกว่าพรุ่งนี้ฝ่าบาทยังต้องทรงเหน็ดเหนื่อยหนักอีกนะพะย่ะค่ะ”

แม้จะไม่แน่ชัดว่างานพระราชพิธีบรมราชาภิเษกของฮ่องเต้

นั้นยุ่งยากเพียงใด แต่เขารู้ว่าสีหน้าของพี่หนึ่งกำลังบดบังเสียจน หากใครเข้าใจก็อาจถูกสังหารได้ไม่วัน แต่ดูจากเรื่องจุกจิกเล็ก ๆ น้อย ๆ ก็ยังเห็นท่าทีของอีกฝ่ายได้อย่างชัดเจน

ลีนเส้าเยวียนดื่มน้ำแกงเจียบ ๆ หลังจากกลืนกับข้าวลงคอ ถึงได้รู้ว่าตัวเองหิวแทบไส้ขาด พอกินจนอิ่มหมีพื้มัน เขาก็มองไปยังถังจื่อเจิงที่กำลังกินด้วยความเอร็ดอร่อย รู้สึกว่าอาหารที่ส่งเข้าปากอีกฝ่ายดูรสชาติโอชะเป็นพิเศษ ทำเอาลีนเส้าเยวียนที่กินอิ่ม แล้วถึงกับน้ำลายสอขึ้นมาอีกรอบ

ถังจื่อเจิงก้มหน้าก้มตากิน แต่ขณะเดียวกันก็ยังแอบลอบมองลีนเส้าเยวียนไปด้วย จังหวะที่เหลือบตามองก็พลันสบเข้ากับ สายตาของอีกฝ่ายพอดี เจ้าตัวจึงฉีกยิ้มกว้างให้ “อ่อยจริง ๆ ไช่ หรือไม่ฝ่าบาท แต่ข้ารู้สึกว่ามีมือทำครัวของพี่เสี่ยวถงก็ไม่แพ้พระกระยาหารในวังหลวงเหมือนกัน โดยเฉพาะข้าวสารที่พี่เสี่ยวถงปลูกเองกับมือเป็นข้าวชั้นหนึ่ง หาใช่เพียงแค่คำคุยไม่ ฝ่าบาทได้เสวยเมื่อใดก็จะรู้เอง”

ลีนเส้าเยวียนมองประเมินอีกฝ่ายโดยที่หน้าไม่เปลี่ยนสีไปสักนิด แม้ว่าถังจื่อเจิงจะดูกระโดดกระเดก แต่ท่าทางหยิบจับ ตะเกียบและถ้วยชามนั้นก็กลับดูสุภาพเรียบร้อยอย่างคนที่ได้รับการอบรมสั่งสอน

“พี่เสี่ยวถงของเจ้าเป็นชาวนาหรือ”

“พะยะค่ะ”

“ในเมื่อเป็นชาวนา ไฉนถึงสั่งสอนธรรมเนียมมารยาทเช่นนี้ให้เจ้าได้” แม้ว่าถังจื่อเจิงจะนั่งขัดสมาธิ แต่ระหว่างรับประทานอาหาร เขากลับเงยหน้าขึ้น ยึดตัวตรงนั่งประดุจเข้มนาฬิกา

“เรื่องนี้กระหม่อมก็ไม่ทราบ แต่พี่เสี่ยววงเป็นคนพิถีพิถัน ยามกินดูมีสง่า ยามนอนดูมีราศี ถึงต่อให้เป็นพี่น้องต่างลึง หากไปเยียนที่เรือนพักของเราเมื่อใดก็ต้องปฏิบัติตามกฎของพี่เสี่ยววง หากทำให้พี่เสี่ยววงไม่พอใจก็จะไม่ได้กินข้าว พี่หนึ่งต่างลึงเคยถูกลงโทษเช่นนี้มาแล้วด้วย”

แม้ว่าสีหน้าของลินเส้าเยวียนจะไม่พอใจ ทว่าในใจกลับนึกแปลกใจเป็นยิ่งนัก หญิงชาวบ้านที่สามารถสยบพระปิตุลาได้ เรื่องนี้ทำให้เขารู้สึกสงสัยเสียจริง

เอ่ยถึงตรงนี้ จู่ๆ ลินเส้าเยวียนก็สังเกตความผิดปกติบางอย่างขึ้นมาได้ “ผู้กองบอกว่าเจ้าเป็นลูกบุญธรรมของพระปิตุลา แต่เจ้ากลับเรียกพระปิตุลาว่าพี่หนึ่งต่างลึง เรื่องนี้...”

ถึงจื่อเจิงเอ่ยออกมาด้วยสีหน้าแดงระเรื่อนิดๆ “อันที่จริงคนที่รับเลี้ยงเราคือพี่เสี่ยววง พี่หนึ่งต่างลึงคิดจะแต่งงานกับพี่เสี่ยววง เพราะเหตุนี้จึงตั้งใจว่าจะรับพวกเราเป็นลูกบุญธรรม แต่ปัญหาก็คือพี่เสี่ยววงยังไม่ได้ตอบตกลง พวกเขายังมีได้แต่งงานกัน” เพราะแบบนี้ก็เลยช่วยไม่ได้ ส่วนเขาที่ต้องแบกรับตำแหน่ง ‘ลูกบุญธรรม’ นี้ ก็รู้สึกละอายใจเป็นยิ่งนัก

“พวกเรา? พี่เสี่ยววงของเจ้ารับเลี้ยงเด็กกี่คน” ลินเส้าเยวียนอดแปลกใจในตัวพี่เสี่ยววงคนนี้ได้ จากนั้นก็นึกวาดภาพของอีกฝ่ายขึ้นมาในหัวความคิดโดยมีอาจห้าม

“บ้านเรามีเด็กทั้งหมดสี่คน ถัดจากกระหม่อมก็มีเจ้าขนมเปี๊ยะกับเจ้าปาตองโก พวกเขาคือพี่ชายคนโต คนที่โตที่สุดก็คือเจ้าเกี้ยว พวกเราเดินทางมาเมืองหลวงพร้อมกันในปีที่เกิดภัยแล้งในเมืองคุนหยาง เราดูแลกันมาตลอดทาง เพราะกระหม่อมอายุ

มากที่สุดก็เลยเป็นพี่ใหญ่” ยามที่ถึงจ้อเจิงเอ่ยถึงน้องชายของตนเอง สีหน้าของเขาก็ฉายแววอ่อนโยนออกมา

ลินเส้าเยวียนอดรู้สึกอิจฉาไม่ได้ เป็นเพราะว่าเขาไม่มีพี่น้องที่ผ่านมาเขาอยู่อย่างเดียวดายมาตลอด

“มีใครกันที่ตั้งชื่อตามอาหาร” เขาเคยได้ยินว่าบางครั้งจะมีการตั้งชื่อที่ฟังดูสามัญธรรมาให้เด็ก ๆ เพื่อให้เลี้ยงง่าย แต่ก็ไม่ได้ตั้งชื่อเป็นของกินจำพวกนี้

ถึงจ้อเจิงอดหัวเราะออกมาไม่ได้ “นั่นเป็นเพราะตอนที่พวกเราถูกพี่เสี่ยวงงเก็บมาเลี้ยง นางถามว่าพวกเราชอบกินอะไร พวกเราก็บอกไปคนละอย่าง ใครจะคิดว่าวันรุ่งขึ้นก็กลายเป็นชื่อเล่นของพวกเราไปเสียแล้ว เมื่อครูผู้กองบอกแล้วว่าข้าแซ่ถึง ชื่อจ้อเจิง เจ้าขนมเปี๊ยะชื่อทั้งสี่น เจ้าปาต๋องโก๋ชื่อทั้งหรง เจ้าเกี้ยวชื่อเสี่ยวเป่า แม้ว่าพวกเราจะคนละแซ่ แต่ก็เหมือนกับพี่น้องสายเลือดเดียวกัน”

พอเห็นสีหน้าพออกพอใจของถึงจ้อเจิงยามเอ่ยถึงเรื่องนี้ ลินเส้าเยวียนก็มองจนใจลอย ฟังจนเคลิบเคลิ้ม ความตึงเครียดที่มีอยู่แต่เดิมบรรเทาเบาบางลงอย่างประหลาด

เขาฟังถึงจ้อเจิงเล่าเรื่องน่าสนใจในยามทำการเกษตรไปเรื่อย ๆ รวมถึงเรื่องที่ลื่นจ้งชินพาอีกฝ่ายไปล่าสัตว์บนภูเขา ไปจับปลาในแม่น้ำ... ทั้ง ๆ ที่เป็นเรื่องราวทั่ว ๆ ไปในชีวิตของสามัญชนแท้ ๆ แต่ลินเส้าเยวียนกลับฟังอย่างออกรสออกชาติ กระทั่งจัดการอาหารบนโต๊ะเสวยด้วยกันจนหมดเกลี้ยง

เมื่อนางกำนัลเก็บถ้วยชามไปจนหมด ลินเส้าเยวียนก็ได้ยินถึงจ้อเจิงพิมพ์ว่า...

“เฮ้อ ลืมไปเลยว่าจะนำกลับไปให้น้องๆ ชิม...”

เขาดอดหัวเราะออกมาไม่ได้ “อีกสองสามวันก็พาพวกเขาเข้าวังมาชิมก็ได้เนี่ยนา?” ด้วยสถานะลูกบุญธรรมของพระปิตุลา หากจะเข้าวังก็มีเรื่องยากเย็น ถึงจื่อเจิงสมกับเป็นพี่ชายคนโตที่แสนดี ไม่ว่าเรื่องใดเขาก็คิดถึงน้องๆ อยู่เสมอ

“ไม่รู้ว่่าพี่หนึ่งตำลึงจะยอมหรือไม่”

“ยอมสิ ในเมื่อเป็นลูกบุญธรรมของพระปิตุลาก็ต้องพาเข้าวังมาให้เจ้เห็นหน้าค่าตาเสียหน่อย อ้อ แล้วก็พี่เสี่ยวถงด้วย” เขาต้องเจยยอดหญิงที่สามารถกำราบพระปิตุลาจนอยู่หมัดคนนี้ได้

“ถ้าเช่นนั้นก็ได้” หากมีพี่เสี่ยวถงอยู่ด้วย รับรองว่าน้องๆ ต้องได้เข้าวังแน่

ลื่นไส้เยวียนยิ้มมุมปาก จากนั้นก็เรียกนางกำนัลมาพลัดฉลองพระองค์ให้ ก่อนจะเตรียมตัวเข้านอน พอหันกลับมามองถึงจื่อเจิง เขาก็ชะงักไป “จื่อเจิง เจ้า...”

“ฝ่าบาท พี่หนึ่งตำลึงบอกไว้ว่า คินนี้ให้กระหม่อมอยู่กับฝ่าบาท เพราะฉะนั้นกระหม่อมก็จะนอนตรงนี้” ถึงจื่อเจิงตบฟูกบนตั่งนอน คิดว่าแค่มีผ้าห่มผืนเดียวก็พอให้นอนหลับฝันหวานแล้ว

“ได้อย่างไรกัน วันนี้หนาวมาก เจ้า...ถ้าอย่างไรง็นอนกับเจ้แล้วกัน”

“ได้หรือพะย่ะค่ะ?”

“ไหนจะไม่ได้เล่า ห้องบรรทมห้องนี้เป็นของเราสองคน เจ้ินอยากจะทำอะไรก็ได้ ใครเล่าจะกล้าคัดค้าน” แม้ว่าจะยังมีความ

กริ่งเกรงอยู่ในใจ ทว่าลั่นเส้าเยวียนก็ตระหนักในสถานะของตนเอง ดี รังสีแห่งอำนาจบารมีที่มองไม่เห็นแผ่ซ่านออกมาจากกายของฮ่องเต้พระองค์น้อย

ถึงจื่อเจิงฟังแล้วก็เห็นจริงตามนั้น ดังนั้นเจ้าตัวจึงป็นขึ้นแท่นบรรทมอย่างว่องวาย ก่อนจะพบว่าแท่นบรรทมมั่งกรนนี้ทั้งนุ่มทั้งอุ่น พอล้มตัวลงนอนก็รู้สึกว่ ใจวกง² กำลังมาเรียกเขาแล้ว

“จื่อเจิง เล่าเรื่องสนุก ๆ ของเจ้าให้เจินฟังอีกสิ”

ถึงจื่อเจิงเปิดเปลือกตานักอึ้งขึ้น “ฝ่าบาท พระองค์รับบรรทมเถอะนะ พรงุ่นต้องตื่นแต่เช้า”

“...แต่เจินนอนไม่หลับ พอคิดถึงพระราชพิธีบรมราชาภิเษก หัวใจก็เต้นรัวไปหมด”

ถึงจื่อเจิงรู้ว่าอีกฝ่ายกระวนกระวาย จึงจำใจที่จะต้องเอ่ยให้กำลังใจว่า “พี่หนึ่งตำลึงบอกว่าไม่ต้องกังวลอะไรทั้งนั้น ถึงอย่างไรเสียพระองค์แค่ทำตามฝูกงกงก็พอแล้ว เมื่อก่อนฝูกงกงก็เป็นผู้ช่วยมือหนึ่งของพี่หนึ่งตำลึง มีเขาอยู่ทั้งคน ฝ่าบาทไม่ต้องวิตกอะไรเลย”

“แต่พรงุ่นเจินต้องเผชิญหน้ากับพระปิตุลา...”

“นั่นยังไม่ต้องกลัวเข้าไปใหญ่ ขอเพียงฝ่าบาททรงทำทุกอย่างเรียบร้อยให้พี่หนึ่งตำลึงได้กลับบ้านไปพบหน้าพี่เสียดวงไว ๆ เขาก็ดีใจที่สุดแล้ว”

“อย่างนั้นหรือ”

² ชาวจีนเชื่อว่า ใจวกง (บุรุษผู้มีคุณธรรมสูงส่งและเป็นผู้เขียนตำราใจอื่อ) เป็นเทพแห่งความฝันผู้นำข่าวสารมาบอกในความฝัน

“ฝ่าบาทไม่ต้องกังวลจริง ๆ พี่หนึ่งกำลังเป็นคนเข้าถึงง่ายมาก แต่มีเรื่องหนึ่งที่ฝ่าบาทต้องทรงจำไว้ให้แม่น เวลาสนทนากับเขาจะต้องมองสบตาเขาด้วย”

“...ยากเหลือเกิน” ลิ่นเส้าเยวียนกลืนน้ำลายลงคออย่างยากลำบาก

“ไม่ยาก ฝ่าบาทต้องทำให้ชิน พี่หนึ่งกำลังบอกไว้แล้วว่า คนที่ไม่กล้าสบตากับเขา หากมีโช้วพวกจุดคร่ำก็เป็นพวกปล้นชิง เพราะฉะนั้นคนที่ไม่กล้ามองตาเขา เขาก็จะไม่สนใจไยดี” แม้ว่าเขาจะไม่เข้าใจเหตุผลนั้น แต่ในเมื่อพี่หนึ่งกำลังกล่าวไว้เช่นนั้น เขาจึงปฏิบัติตามมาตลอด

“อย่างนั้นหรือ” เขาต้องคิดให้รอบคอบว่าทำเช่นไรถึงจะกล้าสบสายตาทรงพระปิตุลาได้ ไม่ว่าจะคิดอย่างไรก็พบว่าตนเองนั้นออกจะไร้ความกล้าไปสักนิด ตอนที่ตั้งใจว่าจะขอเคล็ดลับจากถังจื่อเจิงสักหน่อย ก็กลับได้ยินเสียงกรนแผ่ว ๆ ของอีกฝ่ายเสียแล้ว

ไม่ใช่ว่ามาอยู่เป็นเพื่อนเขาหรือหือ ไฉนถึงได้หลับไปก่อนที่ห้องเต๋อย่างเขาจะเข้าบรรทมเสียอย่างนั้นเล่า

ลิ่นเส้าเยวียนมองใบหน้าที่หลับสนิทของถังจื่อเจิง เจ้าตัวครุ่นคิดอยู่เป็นครู่ ก่อนจะขยับกายเข้าไปใกล้อีกนิด ดูเหมือนว่าพอเข้าใกล้อีกฝ่าย ก็จะสัมผัสความสงบนิ่งจากฝ่ายนั้นมาได้บ้าง

ไม่ใช่ทุกคนที่เจอหน้าห้องเต๋แล้วยังมีท่าทีสงบนิ่งได้เยี่ยงนี้ แต่ถังจื่อเจิงกลับเป็นธรรมชาติเช่นนี้ตั้งแต่ต้น

พอสัมผัสได้ถึงอุณหภูมิจากกายของถังจื่อเจิง ไม่รู้ว่าเพราะอะไร ลิ่นเส้าเยวียนก็รู้สึกง่วงงุนขึ้นมาอย่างบอกไม่ถูก เขาลืมตามองถังจื่อเจิงอีกครั้ง ในใจก็คิดว่าอาจเป็นเพราะเมื่อก่อนเขาไม่

เคยนอนร่วมเตียงเดียวกับใครมาก่อนก็ได้ รู้สึกว่าการได้นอน
เคียงข้างกันมันช่างอบอุ่นเสียเหลือเกิน ความอบอุ่นนั้นแผ่ซ่านไป
ทั่วทั้งร่างกายของเขา จนกระทั่งแทรกซึมไปถึงกันบั้งของหัวใจ

พระราชพิธีบรมราชาภิเษกเป็นไปตามที่ดั่งจ้อเจิงพูดไว้

จริง ๆ พิธีการียบย้อยจุลกิมมากมายเต็มไปหมด เริ่มจากพิธีสักการะ
หอสักการะฟ้าทางทิศเหนือของพระราชวังตั้งแต่ฟ้ายังไม่สาง จน
กระทั่งกลับเข้าสู่พระอารามบรรพชนอีกครั้ง ฟ้าก็มีดสนิทแล้ว

สิ้นเส้าเยวียนอดคิดไม่ได้ว่า ที่เสด็จพ่อเสด็จสวรรคตอาจ
มิใช่เพราะตระหนกเกินเหตุหรือทรงพระประชวร แต่น่าจะทรง
เหนื่อยล้าจนสิ้นพระชนม์มากกว่า เดิมทีพระวรกายก็อ่อนแออยู่
แล้ว ไม่เช่นนั้นคงไม่มีเขาเป็นพระโอรสเพียงแค่มองคนเดียวหรอก

จนกระทั่งสิ้นเส้าเยวียนเดินตามเสนาบดีกรมพิธีเข้าไปใน
ตำหนักเงินเทียนและปราดมองไปยังบัลลังก์มังกรในตำแหน่งอยู่
สูงสุด รวมทั้งพระปิตุลาซึ่งอยู่ไม่ห่างออกไป ร่างกายของเขาก็
สิ้นเทาขึ้นมานิด ๆ ทว่าเจ้าตัวก็นึกถึงคำพูดของดั่งจ้อเจิงขึ้นมาได้
เขาบังคับตนเองให้มองสบสายตาตรงพระปิตุลา ไม่หลบหน้า
หลบตาอีก จนกระทั่งเหยียบย่างขึ้นสู่บันได พอห่างจากบัลลังก์
ที่ประทับอีกเพียงแค่วัวเดียว เขาก็เห็นพระปิตุลาหัวเราะออกมา

ในรอยยิ้มจาง ๆ นั้นฉายแววชื่นชมอยู่ในที ทำให้รังสีอ่อนน้า
สะพรั่งทั่วร่างสลายหายไปไนพริบตา จากนั้นพระปิตุลาก็จูงมือ
ของเขาแล้วนำไปนั่งที่บัลลังก์มังกร พระปิตุลายกมุขปากขึ้นนิด ๆ
ก่อนที่เขาจะได้ยินบรรดาขุนนางน้อยใหญ่ถวายความเคารพ

หลังจากนั้น สมอของเขาก็ว่างเปล่า ตนเองได้ทำพิธีอะไร

ไปบ้าง หรือเอ่ยวาจาได้ออกไป หรือแม้แต่กลับมาเปลี่ยนฉลอง
พระองค์ที่ดำหนักงวสุเมือใด เขาก็จำไม่ได้เลยแม้แต่คนเดียว

จู่ๆ ลิ่นเส้าเยวียนก็อยากบอกกับถึงจื่อเจิงว่าทุกอย่างเป็น
จริงดังเช่นคำกล่าวของเขา พระปิตุลาไม่ได้มองเขาเป็นอากาศธาตุ
ที่ไร้ตัวตนอีกต่อไป แต่ถึงจื่อเจิงกลับไม่อยู่ในห้องบรรทมเสียแล้ว

โชติ ฝ่ายนั้นมาอยู่เป็นเพื่อนเขาเพียงคนเดียวเท่านั้น

ลิ่นเส้าเยวียนมองห้องบรรทมอันกว้างใหญ่เดี่ยวดาย
ดวงตาของเขาหม่นแสงลงตอนล้มตัวลงบนที่นอน แม้ว่าแท่น
บรรทมจะอุ่น แต่กลับเหมือนขาดอะไรบางอย่างไป

เขาบอกกับตัวเองว่าไม่เป็นไร ถึงจื่อเจิงเป็นลูกบุญธรรมของ
พระปิตุลา อีกไม่กี่วันก็ย่อมได้พบหน้ากันใหม่ ถึงตอนนั้นเขาจะ
เล่าเรื่องที่เกิดขึ้นในวันนี้ให้อีกฝ่ายฟัง

ผ่านไปสามสัปดาห์เป็นดังที่ลิ่นเส้าเยวียนคาดเอาไว้ เขา
ได้พบกับถึงจื่อเจิงอีกครั้ง รวมทั้งน้องๆ ของถึงจื่อเจิงด้วย แน่แน่นอน
ว่ายังมีพี่เลี้ยงวงที่เคยพูดถึงอีกคน

“หม่อมฉันถวายพระพรฝ่าบาท” ตัวเลี้ยงวงย่อตัวถวายความ
เคารพ

ลิ่นเส้าเยวียนตะลึงงัน แทบไม่เชื่อว่าสตรีที่อ่อนช้อยงดงาม
ถึงเพียงนี้จะกราบพระปิตุลาเอาไว้ได้อยู่หมัด

“ฝ่าบาท” ผู้จื่อที่ยืนอยู่ด้านหลังเอ่ยเตือนด้วยความหวังดี

ลิ่นเส้าเยวียนได้สติกลับมา ก่อนจะสบเข้ากับสายตาทะมึน
ที่เต็มไปด้วยคำเตือนของลิ่นจิงชวิน ย่อมได้พระองค์น้อยซะงักไป
นิด จากนั้นถึงได้เข้าใจว่าลิ่นจิงชวินไม่ชอบให้ใครจ้องมองคนรัก

ของตน เขาถึงได้เบนสายตาไปอีกทาง ก่อนจะเอ่ย “พระปิตุลา
ไม่ต้องมากพิธี”

วินาทีนั้นสายตาของผู้อยู่จ้อและลั่นจิ้งจอกก็สบกันกลาง
อากาศ ก่อนจะเข้าใจตรงกันโดยไร้คำพูด...ฮ่องเต้พระองค์น้อย
ทรงมีสายตาเฉียบคมยิ่งนัก ทั้งยังปากหวานอีกด้วย

พระปิตุลา คำพูดนี้น่าฟังยิ่งนัก! เหมือนแทงเข้าเป้าที่อยู่
กลางใจลั่นจิ้งจอก สวรรค์รู้ดีว่าเขาอยากจะทำงานกับพี่เสี่ยวง
นานแล้ว ทั้งๆ ที่ทั้งคู่ก็จิตใจตรงกัน แต่อีกฝ่ายกลับไม่ยอมตอบ
ตกลง ทำเอาเขาจนปัญญาจะรับมือได้

ตุ้เสี่ยวงได้ยินเช่นนั้น จะปฏิเสธว่าตนเองมิใช่ภรรยาของ
ลั่นจิ้งจอกก็ดูจะเป็นการไม่ไว้หน้าฝ่าบาทเกินไป สุดท้ายเลยได้แต่
เออออรับคำไป ก่อนตัดสินใจว่าพอลูกบ้านไปแล้วจะต้องค้น
คอกถามลั่นจิ้งจอกให้รู้เรื่อง

“พระปิตุลา นานๆ จะพาพระปิตุลาและลูกบุญธรรมเข้า
วังมาสักที อยู่รวมทานอาหารด้วยกันก่อนแล้วค่อยกลับเถิด”
ลั่นเส้าเยวียนเป็นฝ่ายขอร้องเสียเอง อยากจะซื้อเวลาอีกนิดและ
ได้สนทนากับถึงจ้อเจิงอีกสักสองสามประโยค

คำก็พระปิตุลา สองคำก็พระปิตุลา คำเรียกนี้ทำเอา
ลั่นจิ้งจอกเบิกบานใจเป็นอย่างยิ่ง เวลานั้นถึงได้รู้สึกว่าการที่หลานชาย
คนใหม่ของตนไม่ดูขวางหูขวางตาอีกต่อไป เจ้าตัวเลยรีบเอ่ยเสริม
ด้วยความเต็มใจว่า “พี่เสี่ยวง ฝ่าบาทตรัสเช่นนั้นแล้ว ถ้าเช่นนั้นก็
เอาตามนี้แล้วกัน”

ดวงตาที่เอ่ยวาจาได้คู้่นั้นของตุ้เสี่ยวงฉายรอยยิ้มเยือก
ก่อนจะรับคำด้วยท่าที่อ่อนหวาน ทว่าเจ้าเด็กน้อยที่เหลื่อต่างก็รู้

ความหมายที่แฝงอยู่ในวาจาตอบรับนั้นเป็นอย่างไรดี แต่ละคนก้มหน้าพลาถกกันหัวเราะ รู้ดีว่ากลับถึงบ้านเมื่อใด พี่หนึ่งตำลึงของพวกเขาต้องโดนลงโทษแน่

ลีนเส้าเยวียนสั่งให้นางกำนัลเตรียมสำหรับมือเย็น ระหว่างรับประทานอาหาร เขามองถึงจื่อเจิงคิบอาหารให้น้องๆ วุ่นวายเสียจนตัวเองลืมกิน ดังนั้นจึงเป็นฝ่ายลงมือตักกับข้าวสองสามอย่างให้ฝ่ายนั้นแทน

ท่าทางง่าย ๆ เช่นนี้ตกอยู่ในสายตาของผู้จื่อและลีนจิ้งชวิน ทั้งคู่เลิกคิ้วขึ้นนิด ๆ ทว่าก็ไม่เอ่ยคำใดออกมาอย่างรู้ ๆ กัน

ระหว่างมื้ออาหาร ลีนเส้าเยวียนอดเอ่ยขึ้นไม่ได้ว่า “พระปิตุลา เจิ้นมีเรื่องจะขอร้อง”

“ว่ามา”

อีกฝ่ายตอบรับออกมาง่าย ๆ ลีนเส้าเยวียนไม่ได้สนใจ ท่าทางไร้ธรรมเนียมนรยาทของลีนจิ้งชวิน เขารีบเอ่ยความคิดของตนออกไปทันที “เจิ้นคิดว่าบุตรชายพระปิตุลานั้นจะถึงวัยเข้าสำนักศึกษาแล้วกระมัง ถ้าเช่นนั้นก็ส่งพวกเขาเข้าวังดีหรือไม่ หนึ่งจะได้เป็นเพื่อนเรียนหนังสือกับเจิ้น สอง ไท่ฟู่จะได้ให้คำแนะนำสั่งสอนพวกเขาด้วย รับรองว่าย่อมดีกว่าเล่าเรียนในสำนักศึกษาแน่นอน”

เมื่อครู่เห็นพวกเขาไม่มีทีท่าว่าจะหวาดกลัวตนเองเลยแม้แต่นิด แต่ละคนพากันยิ้มกว้างให้เขา ทำให้ลีนเส้าเยวียนเกิดความคิดนี้ขึ้นมา

เขาใช้ชีวิตเพียงลำพังมาตลอด ไม่ว่าจะตั้งแต่เมื่อครั้งยังเป็นบุตรของชิงอ๋อง หรือว่ากระทั่งบัดนี้ก็ตาม สิ่งที่เขาต้องการหาใช้

คนรับใช้ที่คอยปรนนิบัติพัดวีไม่ เขาต้องการคนที่เปรียบเสมือน
พี่น้อง

ลีนจิ้งฉวินเลิกคิ้วพลงใคร่ครวญ ก่อนจะเหลือบมองไปยัง
ตุ้เสี่ยวถงที่อยู่ข้างๆ

พอสังเกตท่าทางของทั้งคู่ ลีนเส้าเยวียนก็รู้ทันทีว่าใครที่
สามารถตัดสินใจเรื่องนี้ได้ เขาริบเอ่ยปากอ่อนหวานตุ้เสี่ยวถง “ไม่รู้
ว่าพระปิตุลาณิดคิดอย่างไรกับข้อเสนอนี้ของเจิ้น?”

ตุ้เสี่ยวถงลำบากใจไม่น้อย แต่ฝ่าบาทตรัสออกมาเช่นนี้แล้ว
นางจะขัดราชโองการด้วยการปฏิเสธว่าไม่ได้หรือไร หมิงสาวจำต้อง
ตอบไปว่า “ฝ่าบาท ข้อเสนอนี้เหมาะสมที่สุดแล้วพะคะ”

ลีนเส้าเยวียนได้ยินเช่นนั้นก็ดีใจยิ่งนัก ใครจะคิดว่าตุ้เสี่ยวถง
กลับเอ่ยขึ้นอีกว่า...

“แต่ว่า...จะต้องกลับบ้านก่อนเที่ยงวัน ห้ามเกินเที่ยงนะ
พะคะ” นางใคร่ครวญดีแล้ว ถึงอย่างไรเสียตอนนี้ก็เป็นช่วงเว้นว่าง
จากการทำนา เด็กๆ ไม่อยู่ด้วยก็ไม่ใช่ไร อีกประการ...หากพวก
เขาเข้าวังมาก็จะได้ช่วยกันจับตามองบุรุษข้างกายนางไม่ให้นิสัย
เก่าๆ กำเริบขึ้นมาและก่อความวุ่นวายในราชสำนักเอาได้

“ได้ ตกลงตามนี้” วันๆ หนึ่งเขาต้องเรียนรู้หลายสิ่ง เกรงว่า
จะเจียดเวลาได้แค่เพียงช่วงเช้าเช่นกัน กำหนดการเช่นนี้ก็นับว่า
เหมาะสมทีเดียว

หลังอาหาร ทั้งหมดก็มุ่งไปยังอุทยานหลวง

ผู้ถือได้ยินเสียงฝีเท้าใกล้เข้ามา พอหันกลับไปมองก็เห็น
หมู่เหว่ยผู้ควบตำแหน่งราชเลขาธิการนำขุนนางจำนวนหนึ่งมาเข้า

เฝ้า เขาคิดอยู่เป็นครู ก่อนจะถอยเลี้ยวไปยืนอยู่ข้าง ๆ

“ฝ่าบาท” อุ่เหวยส่งเสียงขึ้นทันทีตั้งแต่ตัวยังมาไม่ถึง

ลั่นเส้าเยวียนหันกลับมาทักด้วยรอยยิ้ม ‘อุ่ไท่ฟู่’ จากนั้นก็
ปรายตามองขุนนางที่ตามมาด้านหลัง มีสองสามคนที่คุ้นหน้า
คุ้นตา แต่ที่เหลือดูจะไม่เคยเห็นมาก่อน

“ไฉนหมูหมากาไก่อพวกนี้จึงเข้าวังมาได้” อุ่เหวยมองลั่นจิ้ง-
ชวินที่ยังหันหลังให้เขาพลงเอยด้วยน้ำเสียงไม่เป็นมิตร “ไม่รู้จัก
ธรรมเนียมเลยแม้แต่นิด”

ลั่นเส้าเยวียนขมวดคิ้วเข้าหากันนิด ๆ ยังไม่ทันได้ปริปาก
ผู้จ้อก็ก้าวเข้ามาแล้วชิงเอ่ยขึ้นก่อนว่า “พูดถึงธรรมเนียม ได้เท่าอุ่
ก็น่าคนบุกมาอยู่หน้าพระพักตร์โดยไร้ชนที่นำทาง ทั้งยังไม่ได้
รับคำอนุญาตจากฝ่าบาทเสียก่อน ขุนนางไม่ปฏิบัติตามธรรมเนียม
ขุนนาง ไฉนยังจะอ้างธรรมเนียมได้อีกเล่า”

“เจ้า...เจ้าบ่าวสามหาว! ข้าคือไท่ฟู่ผู้ดูแลฝ่าบาทมาแต่ยัง
ทรงเยาว์วัย รุระระหว่างข้ากับฝ่าบาทจำเป็นต้องให้บ่าวอย่างเจ้า
สอดเข้ามาด้วยหรือไรกัน!” อุ่เหวยที่ถูกตอกกลับเช่นนั้นก็น้ำเขียว
คล้ำสลับขาวซีด ก่อนจะตวาดลั่นเพื่อเรียกบารมีของตนเองกลับ
คืนมา

“หัวหน้าชั้นที่สอดไม่ได้ แต่ เป็นหวาง³ สอดได้กระมัง” เดิมที
ไม่คิดจะยื่นมือเข้าแทรก แต่อีกฝ่ายกลับเป็นพวกรนหาที่ ไม่รู้ดี
รู้ชั่ว “คนแซ่อุ่ เป็นหวางเป็นพระปิตุลาของฮ่องเต้ พาพระชายา
และลูก ๆ เข้าวังมาเพื่อสนทนาประสาญาติมิตร แล้วไหนเล่าหมู

³ คำเรียกแทนตัวเชื้อพระวงศ์ชั้นฮ่อง

หมากาโกที่ว่า”

ยามที่ต้องเผชิญกับสึหนาค่ายยัมแต่ไม่ยัมของลันจิงชวิน-
ฉู่เหว่ยก็รู้สึกได้ถึงแรงกดดันที่มองไม่เห็นซึ่งทำให้เขาแทบจะต้อง
ทรุดตัวคุกเข่าลง ทว่าเบื้องหลังของเขาคือขุนนางที่ตนเองเพิ่งจะ
ดึงมาเป็นพรรคพวกด้วย เช่นนี้แล้วจะให้เขาเผยความอ่อนแอออกมา
ได้เช่นไรกันเล่า

“ท่านอ๋องโปรดอภัย ผู้น้อยเพียงแต่เห็นว่าเด็กเหล่านี้ชาติ
กำเนิดต่ำต้อย หากคิดไม่ว่าพวกเขาคือบุตรชายของท่านอ๋อง”

“พอได้แล้ว คนแซ่ฉู่ เจ้าเองก็หาได้มาจากตระกูลสูงศักดิ์
อันใดไม่ ก็แค่คนสถานะต่ำต้อยจากเมืองซ่งรื่อ ครั้นนั้นเพราะเป็น-
หวางไม่ต้องการใช้คนอย่างเจ้า บัณฑิตระดับสามเช่นเจ้าถึงได้มี
โอกาสฝากตัวอยู่ในตำหนักซึ่งอ๋อง ใครจะคิดว่าซึ่งอ๋องกลับให้
ความสำคัญเจ้าถึงเพียงนี้ ช่วยให้สหายทรงพระอักษรที่ไร้ยศ
ไร้ศักดิ์อย่างเจ้ากลายเป็นขุนนางในกรมยุติธรรม...น่าเสียดาย
ครานั้นเป็นหวางยังไม่รู้เช่นเห็นชาติ มิเช่นนั้นคนอย่างเจ้ามีหรือ
จะได้รั้งตำแหน่งระดับนั้น”

ฉู่เหว่ยได้ยินเช่นนั้นก็นาวะเยือกไปทั้งกาย คิดไม่ถึงเลยว่า
ฮ่องเต้พระราชพระองค์นี้จะจดจำเขาได้...ครานั้นลันจิงชวินไม่เคย
ออกว่าราชการในตอนเช้า แม้แต่การสอบขุนนางราชสำนักที่สาม
ปีจึงจะจัดหนึ่งครั้งก็ไม่เคยเข้าร่วมเป็นประธาน แต่เขากลับจำ
ตนเองได้ แม้แต่สถานะของเขาก็ยังจำได้อย่างแม่นยำไม่ผิดเพี้ยน
ที่แท้ทุกสิ่งทุกอย่างในราชสำนักก็อยู่ในกำมือของคนผู้นี้อย่างนั้น
หรือ เช่นนี้เรียกได้ว่าความสามารถระดับใดกัน?

“อีกเรื่องหนึ่ง เนื่องจากเชื้อพระวงศ์ในราชสกุลเหลือน้อย

เต็มที เพราะเหตุนี้เป็่นหวางจะรับตำแหน่งจ้งเจ้ง⁴ และรับผิดชอบดูแลภารกิจของเชื้อพระวงศ์เอง เป็่นหวางจะให้เด็ก ๆ พวกนี้เข้าสู่พระราชพงศาวลี⁵ จำเอาไว้ให้ดี พวกเขาคือลูกบุญธรรมของเป็่นหวาง หากผู้ที่เจ้าจะทำตัวกำเริบเลิ่บสานได้ และก่อนที่เจ้าจะเอ่ยเรื่องธรรมเนียมปฏิบัติกับหัวหน้าชนที่ เจ้าก็ควรจะสำเหนียกสถานะของตนและทำความเคารพเป็่นหวางก่อนมิใช่หรือไร”

เพราะคำพูดเสียดสีของอีกฝ่ายกระทบถึงภรรยาและลูก ๆ ของเขา หากเขาไม่ระบายความขุ่นซึ่งออกไปบ้าง คื่นนี้จะนอนหลับได้อย่างไรกัน

“...ครวระท่านอ๋อง” ใบหน้าของฉู่เหวยแดงกำสลับดำทะมึน ทว่าก็จำต้องโค้งตัวครวระอีกฝ่าย

ลื่นจ้งชวินเหลือบมองฉู่เหวยด้วยสายตาเย็นชา แววดานันดูเหมือนจะสงบนิ่งแต่กลับชวนให้รู้สึกหนาวเหน็บไปทั้งกาย ลื่นเส้าเวียยนที่อยู่ข้าง ๆ แม้ว่าอยากจะขอร้องแทนฉู่เหวยก็ยังเอ่ยปากไม่ออก

เมื่อลื่นจ้งชวินไม่ออกปาก ฉู่เหวยก็ยึดตัวตรงไม่ได้ บรรยากาศระหว่างกันดูจะแข็งค้ำยาวนาน จนกระทั่งตู้เสี่ยวถงกระตุกแขนเสื้อของเขาเบา ๆ ถึงทำให้เจ้าตัวเอ๋ยขึ้นอย่างไม่เต็มใจเท่าไรนัก “ไม่มีอะไรก็ออกไปได้แล้ว พยายามอย่าเสนอนหน้ามาให้เป็่นหวางเห็น”

เจ้าคนเขลา ไม่รู้จักดูตาม้าตาเรือ ทรนงตนว่าเป็นคนใกล้

⁴ เจ้าพนักงานกำกับดูแลงานที่เกี่ยวข้องกับราชวงศ์

⁵ เข้าสู่ฝั่งลำดับเครือญาติราชินิกุลและสืบเชื้อสายราชวงศ์

ชีวิตของฝ่าบาทก็ริจะเทียบบารมีเขาหรืออย่างไร อย่าโง่ไปหน่อยเลย ไม่ดูบ้างว่าก่อนที่จะเสวยราชบัลลังก์ก็ได้ถอนรากถอนโคนกลุ่มก้อนต่างๆ ไปแล้วเท่าไรต่อเท่าไร มาวันนี้ยังริจะลักลอบสมคบคิดแบ่งฝักแบ่งฝ่าย นอกจากจะต้องสบโอกาสสวรรค์ที่ประทานให้แล้ว ก็ยังต้องรอให้เขาอนุญาตด้วย

ฉู่ห่วยก้มหน้าต่ำพลงจากไปพร้อมกับขุนนางที่เหลือ ลิ่นเล่าเยวียนเองก็พลอยหลุบตาลงไปด้วย เป็นเพราะอำนาจอันน่าเกรงที่แผ่ชานออกมาจากกายลิ่นจิ้งชวินราวกับชุมพลทั้งหกหน่วงที่มองไม่เห็น ทำเอาเขาอดก้มศีรษะไปด้วยไม่ได้

แล้วทันใดนั้นเอง เสียงเพียะก็ดังขึ้น เขาได้ยินลิ่นจิ้งชวินสูดปากซัด จากนั้นก็ตามมาด้วยเสียงต่อว่าต่อขาน

“วางอำนาจบาตรใหญ่เสียจริง ท่านต้องเป็นกันแบบนั้นหรือ”

“พี่เสี่ยวตง พูดเช่นนั้นก็ไม่ถูก เจ้าไม่เห็นหรือว่าเมื่อครูเขา...”

“ยังจะต่อปากต่อคำ!”

“...ที่นี้คือวังหลวง ดีๆ ชั่วๆ เจ้าก็ควรไว้หน้าข้าบ้าง”

เขาได้ยินคำตอบได้ของพระปิตุลาที่เอ่ยลอดไรฟันออกมาตอนที่เหลือบตามองด้วยความแปลกใจก็เห็นลิ่นจิ้งชวินลากตัวผู้เสี่ยวตงไปยังด้านในอุทยานเสียแล้ว

“ผู้กงกง จะเป็นอะไรหรือไม่ ถ้าหากพระปิตุลาลงไม้ลงมือกับพระปิตุลานี้...” หญิงสาวที่อ่อนแอ้นเช่นนั้นมิหรือจะทานทนกับพละกำลังของพระปิตุลาได้?

ผู้จื่อยังไม่ทันได้เอ่ยปาก ถึงจื่อเจิงก็หลุดหัวเราะออกมา “ฝ่าบาท ไม่เป็นไรหรอกพะยะค่ะ พี่หนึ่งดำสิงกับพี่เสี่ยวตงเป็น

เช่นนี้มาแต่ไหนแต่ไรแล้ว”

“เช่นนั้นหรือ” ลิ่นเส้าเยวี่ยนแปลกใจ

“ปกติแล้วท่านแม่ก็เป็นฝ่ายที่ท่านพ่อประจำ ท่านพ่อไม่เคยตอบได้เลยด้วย” ทั้งทรงทำสีหน้าอย่างคนที่เห็นจนชินตา

“อย่างนั้นหรือ” หญิงอ่อนหวานเฉกเช่นพระปิตุลานั้นะหรือ จะลงไม้ลงมือกับบุรุษ

“ถูกต้อง ท่านพ่อลากท่านแม่ไปก็เพราะอยาก让您แม่ไว้หน้าเขาสักนิด” ทั้งเสียนเอ๋ยขึ้นขณะอุ้มลิ่นเสี้ยวเป่าที่กำลังหลับสนิทเอาไว้

“บ้านเราก็เป็นแบบนี้ ฝ่าบาทไม่ต้องกังวลพระทัย”

พอมองใบหน้าเปื้อนยิ้มของถึงจื่อเจิงและได้ยินเขาเอ่ยคำว่า ‘บ้านเรา’ ก็ชวนให้รู้สึกอิจฉาขึ้นมา แต่ว่า...

“จื่อเจิง พวกเขาเปลี่ยนคำเรียกขานกันหมดแล้ว เหตุใดถึงตอนนี้เจ้ายังไม่เปลี่ยนอีกเล่า”

“เอ่อ...” ถึงจื่อเจิงหัวเราะเพื่อน “เรียกจนชินแล้ว จะให้เปลี่ยนก็ยากนะพะยะคะ”

อายุของเขาไม่ห่างจากพี่เสี้ยวถงมากนัก ต่อให้เขาโหยหาความเป็นครอบครัวขนาดไหน แต่จะให้เรียกว่าท่านแม่ก็หาได้ง่ายดายเช่นนั้นไม่ ยิ่งไม่ต้องพูดถึงเรื่องจะให้เปลี่ยนคำเรียกจากพี่หนึ่งตำลึงเป็นท่านพ่ออีกด้วย

“ได้อย่างไรเล่า พี่ใหญ่ก็ต้องการท่านพ่อท่านแม่เหมือนกันนี่” ทั้งทรงเอ๋ยขึ้นอย่างไม่ไว้หน้ากันว่า “เมื่อก่อนพี่ใหญ่ร้องไห้ตอนกลางคืนบ่อยๆ”

“ปาท้องโก้!” ถึงจื่อเจิงตำหนิด้วยความขัดใจ

ในบรรดาพี่น้องทั้งหมด ทั้งหรงคือผู้ที่เขารับมือยากที่สุด หากจะบอกว่าอีกฝ่ายไม่รู้ประสีประสา แต่คำพูดเหล่านั้นกลับตรงตามความจริงทุกประการ เพียงแต่อาจของฝ่ายนั้นมักจะเอ่ยถ้อยคำที่ทำให้เขาลำบากใจออกมาเสมอ

“ก็ข้าพูดความจริงนี่นา” ทั้งหรงถอนใจออกมา “อีกอย่าง... ข้าชื่อทั้งหรง เลิกเรียกข้าว่าปาท่องเที่ยวได้แล้ว เรียกเสียจนข้าจะกลายเป็นปาท่องเที่ยวได้แล้ว”

“ทั้งหรง!” ทั้งเสียนที่อุ้มเสี่ยวเปาเอาไว้ปรามเสียงต่ำๆ แม้ว่าอายุน้อย แต่ก็มิทำให้สับสนวุ่นวายกับผู้ใหญ่

“เจ้า!”

ถึงจื่อเจิงอยากจะอุดปากทั้งหรงเพราะความอับอาย แต่เขาก็กลับได้ยินเสียงหัวเราะของลิ่นเส้าเยวียนดังขึ้นมา พอหันกลับไปดูก็เห็นอีกฝ่ายมองมายังพวกเขาสองคนด้วยสีหน้าอิจฉา

“หากพวกเจ้าอยู่ในวังได้จะดีแค่ไหนนะ” ลิ่นเส้าเยวียนเอ่ยออกมาจากใจจริง

วังหลวงนั้นกว้างใหญ่ไพศาล ทว่ากลับไม่มีใครเลยที่อายุใกล้เคียงพอจะเป็นสหายกับเขาได้ ข้าเขายังมีสถานะเป็นฮ่องเต้ เขาต้องรักษาสำราญอันน่าเกรงขามอย่างฮ่องเต้เอาไว้ไม่อาจเล่นสนุกกับคนรับใช้ในวังได้ตามอำเภอใจ

พี่น้อง...เขาปรารถนาที่จะมีมากเหลือเกิน

“ฝ่าบาท แม้ว่าพวกเราจะไม่อาจอยู่ข้างพระวรกายได้ตลอดเวลา แต่หลังจากนี้พวกเราก็จะเข้าวังมาเรียนหนังสือเป็นเพื่อนพระองค์ จะได้เจอกันทุกวันอย่างไรเล่าพะยะคะ” ถึงจื่อเจิงถูกลายจุมพลงเอ่ยขึ้น รู้สึกว่าพอได้เจอหน้ากันอีกครั้งในวันนี้ ฝ่าบาท

ก็ดูแจ่มใสขึ้นมาก รอยยิ้มฉายอยู่ในดวงตาราวกับดวงดาราคุณนั้น
ดูแล้วงดงามน่ามองยิ่งนัก

“แต่ถ้ามาเรียน ผู้ที่สอนก็คือไต้ฝุ่น” พอนึกถึงความขัดแย้งที่
เกิดขึ้นเมื่อครู ลินเส้าเยวียนก็อดรู้สึกยุ่งยากใจขึ้นมาไม่ได้

“คนผู้นั้น?”

“อันที่จริงไต้ฝุ่นเป็นคนดี เพียงแต่มีอคติต่อพระปิตุลานิด
หน่อยเหมือนกับเงินที่เท่านั้นเอง” ลินเส้าเยวียนพยักหน้า นึกถึง
เมื่อครั้งที่เขายังอยู่ที่เมืองชู่อิ่งก็ได้ยินไต้ฝุ่นบอกเล่าถึงความโหด
เหี้ยมทารุณของพระปิตุลามาตลอด...บางที่เขาอาจเกิดอคติฝัง
รากลึกในใจมาตั้งแต่ครานั้นถึงได้รู้สึกหวาดหวั่นพระปิตุลา
มากมายถึงขั้นนี้

ทว่าเมื่อครู่ตอนที่เห็นพระปิตุลาปล่อยให้พระปิตุลานิ์ทั้งทุบ
ทั้งตี ไม่ว่าเรื่องใดก็ยอมตามใจนางไปเสียหมด เขาก็รู้สึกว่ามีฝ่าย
หาได้น่ากลัวถึงเพียงนั้นไม่

“เหตุใดพระปิตุลาถึงได้ดีกับพระปิตุลานิ์ถึงเพียงนั้น” เขา
ถามขึ้นอย่างไม่เข้าใจ

พระปิตุลาน่ากริ่งเกรงถึงเพียงใดกัน ไฉนจึงยอมสยบอยู่ใน
เงื้อมมือของพระปิตุลานิ์ได้

ความคิดของลินเส้าเยวียนล่องลอยไปไกล แต่ถึงจื่อเจิง
กลับตามทัน “นั่นก็เพราะพวกเขาเป็นเจ้ากรรมนายเวรกันอย่างไร
เล่า”

“ไม่ถูก เพราะท่านพ่อรักท่านแม่มาก หากไม่มีท่านแม่ก็อยู่
ไม่ได้” ทั้งทรงเสนอความเห็นของตนอย่างตรงไปตรงมา

“ก็จริง” ถึงจื่อเจิงเห็นด้วยอย่างยิ่ง

“รัก?” รักใครสักคนนั้นมีรสชาติเช่นไรกันหนอ ลิ่นเล่าเยวียนจินตนาการไม่ออกเลยแม้แต่นิด ทั้งยังไม่เข้าใจใหญ่ว่า การยอมอดทนอดกลั้นเพื่อคนที่รักนั้นให้รสชาติความรู้สึกเช่นไร

“รัก ก็คืออยากอยู่กับใครสักคน ไม่ว่าทำอะไรก็จะคิดถึงเขาก็เหมือนกับที่ข้ารักท่านพี่ของข้าอย่างไรเล่า” ทั้งหรงพุดพลางหันไปกอดทั้งเสียนเอาไว้

ทั้งเสียนปรายตามองด้วยสีหน้าเรียบเฉย “เจ้าอยากรัดเสี่ยวเป่าให้ตายหรือไร” ลืมแล้วหรือว่าเสี่ยวเป่าหลับพิงไหล่เขาอยู่

ทั้งหรงยิ้มแฉ่งเขี้ยว หลังจากคลายอ้อมแขนออกก็หันมาเอ่ยกับถึงจื่อเจิงด้วยน้ำเสียงจริงจังว่า “พี่ใหญ่ ข้าก็รักท่านเช่นกัน”

“...ขอบใจ” สีหน้าของถึงจื่อเจิงแข็งทื่อ ก่อนจะถูแขนที่ขลุ่ยตั้งชันของตน เจ้าเด็กคนนี้พูดจาอะไรชวนให้ไปต่อไม่เป็นเสียจริง

พอเอ่ยจบก็ได้ยินเสียงหัวเราะของลิ่นเล่าเยวียน ทำให้เขาพลอยยิ้มมุมปากตามไปด้วย

แบบนี้ดีถึงจะถูกต้อน ต้องเปิดใจรับคนอื่น ๆ เข้ามา หากเอาแต่หลบซ่อนอยู่ในซอกหีบแล้วมองผู้อื่นเป็นศัตรู แบบนั้นจะใช้ชีวิตอย่างไรกันเล่า

“ไปเถอะ พวกเราไปทางนั้นกัน อย่ารบกวนพระปิตุลาและพระปิตุลานิเลย” ลิ่นเล่าเยวียนหุบยิ้มไม่ลง ก่อนจะจูงมือถึงจื่อเจิงเอาไว้

คูเถิด นี่ละที่เรียกว่าพี่น้อง ครีกรักรื่นเสียจริง ถ้าเป็นไปได้ เขาก็อยากมีพี่น้อง เขาไม่อยากจะใช้ชีวิตอยู่ในวังหลวงเพียงลำพัง

เดือนสอง

ถึงจ้อเจิงและน้อง ๆ เข้ามาศึกษาเล่าเรียนในวังหลวงอย่างเป็นทางการ สถานที่ก็คือตำหนักอวีเสียน ในตอนแรกเขาตั้งใจเรียนหนังสืออย่างเอาจริงเอาจัง ฟังครูเหวยสอนสิ่งเรื่องต่างๆ แต่ไม่รู้เป็นเพราะว่าเนื้อหาหลักซึ่งเกินไป หรือครูเหวยบรรยายวิชาไม่สนุกเท่าใดนัก ทำเอาหน้าตาของเขาค่อย ๆ หนักขึ้น ศีรษะก็เขินเดียวกัน

ลินเส้าเยวียนทุ่มสมาธิอยู่กับการฟังบทเรียน จนกระทั่งครูเหวยเอ่ยถึงเนื้อหาในตอนหนึ่ง จู่ ๆ อีกฝ่ายก็แค้นเสียงออกมา “หิ ไม่ผมมีอาจสลักได้จริง ๆ”

ฮ่องเต้พระองค์น้อยหันไปมองคนข้างตัว ก่อนจะเห็นว่าอีกสี่คนที่เหลือเข้าภวังค์หลับไหลไปเสียแล้ว

“ไท่ฟู อาจเป็นเพราะเมื่อคืนพวกเขาอนอดึก วันนี้จึงไม่มีสมาธิสักเท่าไร” ลินเส้าเยวียนรีบเอ่ยไกล่เกลี่ยทันที ด้วยเกรงว่าครูเหวยจะเกิดอคติกับคนเหล่านั้นหนักขึ้น

“ฝ่าบาท กาเข้าฝูงกา หงส์เข้าฝูงหงส์ ลูกบุญธรรมของเซ่อเจิ้งอ๋องจะดีสักเท่าไรเชียว” ครูเหวยถอนใจยาว ก่อนเอ่ยออกมาด้วยความหวังดีว่า “ฝ่าบาท นี่เป็นแผนการของเซ่อเจิ้งอ๋องที่จะใช้ลูกบุญธรรมเพื่อเข้าถึงฝ่าบาท ภายนอกแสร้งว่าเป็นสหายทรงพระอักษร แต่แท้จริงแล้วต้องการสอดส่อง ฝ่าบาทอย่าทรงชะล่าใจเชียวพะยะค่ะ”

“ไท่ฟู อันที่จริงพระบิดา...”

“ฝ่าบาท! การสวรรคตของฮ่องเต้พระองค์ก่อนยังเป็นปริศนามาถึงบัดนี้ โฉนฝ่าบาทถึงได้ถูกเซ่อเจิ้งอ๋องหลอกล่อง่าย ๆ

เช่นนี้”

“ไท่ฟู่ เสด็จพ่อสวรรคตเพราะพระวรกายอ่อนแอจนประจวบ”
 ลิ่นเส้าเยวียนนินหัวหน้า

แม้ว่าเขาจะเคยสงสัยเช่นนี้เหมือนกัน แต่หลังจากใคร่ครวญ
 ถึงต้นสายปลายเหตุที่แท้จริงแล้ว เขาก็คิดว่าพระบิดุล่าไม่มีความ
 จำเป็นใดเลยที่จะต้องเล่นงานเขาทางอ้อมเช่นนี้

เขาได้รับการสั่งสอนจากไท่ฟู่มาตั้งแต่ยังเยาว์วัย หรือว่า
 ไ่ฟู่จะตระหนักไม่ได้เหมือนเขาเขียวหรือ

“เป็นนั่นคำพูดของหมอลวง แต่สวรรค์เท่านั้นที่จะรู้นะ
 พะยะคะ ฝ่าบาทต้องทรงทราบว่าหมอลวงในวังหลวง รวมทั้ง
 คนรับใช้ในวังล้วนเป็นเชื้อเลือดของเชื้อเจ้จ้องทั้งสิ้น เวลานี้สิ่งที่
 ฝ่าบาททรงต้องทำก็คือ หาวิธีชักจูงใจให้บรรดาขุนนางสวามิภักดิ์
 ต่อพระองค์ แล้วรวบอำนาจการปกครองทั้งหมดไว้ในมือ ไม่เช่นนั้น
 นั้นสักวันก็ต้องทรงกลายเป็นหุ่นเชิด...”

“พูดพอแล้วหรือยัง”

น้ำเสียงที่แม้จะห้าวห้าวแต่กลับทำให้คนฟังสั่นสะท้านดังขึ้น
 ฉู่เหว่ยเบิกตากว้างโดยพลัน ก่อนจะหันหลังกลับช้าๆ จากนั้นก็
 เห็นลิ่นจิ้งชวินยืนพึงอยู่ที่ขอบประตู

“...การะท่านอ๋อง” ฉู่เหว่ยค้อมตัวคารวะ

สีหน้าคล้ายยิ้มแต่ไม่ยิ้มของลิ่นจิ้งชวินฉายแววเยาะหยัน
 เขาสืบทอดเข้ามาในตำแหน่ง “ได้เท่าฉู่ เจ้าช่างเก่งจริง ๆ นะ แค่ว่า
 บรรยายวิชาก็ทำให้ลูก ๆ ทั้งสี่ของเป็นหวางหลับได้ลึกถึงขนาดนี้”
 ว่ากันตามตรง เขาไม่แปลกใจเลยแม้แต่นิดเดียว

ฉู่เหว่ยเฝ้มปาก ก่อนจะแค้นเสียงเบา ๆ “ฝ่าบาท กระทบ่อม

ขอทูลลา”

รอนจนกระทั่งฉูเหวี่ยงจากไป ลื่นเส้าเยวียนก็เอ่ยขึ้นทันทีว่า “พระปิตุลา ไท่ฟูเพียงแค่มือคดกับพระปิตุลาเท่านั้น หากให้เวลา อีกระยะหนึ่ง เขาย่อมต้อง...”

“เป็นหวางไม่สนใจสักนิดว่าเขาจะมีคดกับกระหม่อม หรือไม่” ลินจิงชวินแค้นเสียงที “ปลุกเจ้าเด็กพวกนี้ให้ตื่นขึ้นมาเสีย เดี่ยวเป็นหวางจะสอนวิชาให้”

“พระปิตุลาจะสอนวิชาเงิน?” เขาไม่รู้จริง ๆ ว่าพระปิตุลา สอนวิชาได้ด้วย แต่ได้ยินผู้กองงกกล่าวว่า เมื่อครั้งที่พระปิตุลาขึ้น ครองราชย์ อีกฝ่ายมีชันษาเพียงแค่หกปีเท่านั้น เด็กวัยหกปีก็สามารถประทับลงบัลลังก์มังกรได้อย่างมั่นคง ยามที่ออกว่า ราชการก็ควบคุมขุนนางน้อยใหญ่เอาไว้ให้หมด แสดงว่าย่อมมีความเก่งกาจในเรื่องราชกิจมิใช่น้อยทีเดียว

“เป็นหวางจะสอนพระองค์เรื่องระบบข้าราชการ...ความ สัมพันธระหวางฮ่องเต้และขุนนาง”

จะว่าไปแล้วก็ต้องโทษที่เขาคิดฝันอย่างสวยหรูเกินไปสักนิด ลืมไปว่าแผนการใด ๆ ย่อมเกิดความเปลี่ยนแปลงได้เสมอ แม้ว่า ก่อนสละราชบัลลังก์ เขาจะล้างบางราชสำนักแห่งนี้ไปแล้ว ในใจ ก็คิดว่าขอเพียงผู้จ้อคอยถวายเป็นรับใช้อยู่ข้างกายฮ่องเต้ การจะ ก่อร่างสร้างบ้านเมืองให้สงบสุขและรุ่งเรืองขึ้นมาคงมิใช่เรื่องยาก เย็นอะไร แต่กลับลืมไปว่าข้างกายฮ่องเต้พระองค์น้อยยังมีข้าเก่า เต่าเลี้ยงอยู่ด้วย ฉูเหวี่ยงผู้นี้ลึกลับสมคบคิดกับขุนนางอื่น ๆ เพื่อ สร้างฝักฝ่ายของตนขึ้นภายในราชสำนัก หากเขาไม่สยบให้อยู่แล้ว ละก็ อนาคตของฮ่องเต้ย่อมเต็มไปด้วยอุปสรรคยากเข็ญอย่าง

แน่นอน ถ้าลื่นเส้าเยวียนต้องกลายเป็นฮ่องเต้หุ่นเชิดจริง ๆ มีหวังเขาได้ถูกพี่เสี่ยวถงบนจันทูชาแน่ หากไม่จับตามองทุกฝั้ววเช่นนี้ ก็คงไม่ได้

แต่อย่างน้อยก็ยังดีที่ฮ่องเต้พระองค์น้อยไม่อ่อนแอและพลาดกลัวเหมือนกับเสด็จพี่ของเขา คอยดูไปเถิดว่า เขาจะสลักเสลาฮ่องเต้พระองค์น้อยผู้นี้ให้ออกมาเป็นเช่นไรได้

ลื่นจ้งชวินอธิบายหลักการควบคุมขุนนางโดยเปรียบเทียบ

เทียบกับวิธีการทำนา บรรยายอย่างละเอียดและครอบคลุมทุกประเด็น ลื่นเส้าเยวียนได้รับความรู้มากมาย เขาฟังเรื่องราวต่าง ๆ อย่างออกรสออกชาติ แต่ที่น่าเสียดายก็คือสหายของเขาพากันไปเฝ้าโจววงกันหมด ก่อนที่สุดท้ายจะถูกลื่นจ้งชวินปลุกให้ตื่นขึ้นมา

หนึ่งครั้ง สองครั้ง ทุกครั้งก็เป็นเหมือนเดิม ลื่นเส้าเยวียนอดคิดไม่ได้ว่า บางทีพวกเขาอาจไม่ยากเรียนหนังสือก็เป็นได้ เพราะความเห็นแก่ตัวของเขาที่อยากจะมีสหายใกล้ชิดได้เล่าเรียนไปด้วยกัน กลับกลายเป็นว่าทำให้คนอื่น ๆ ต้องพลอยลำบากไปด้วย

พอเห็นถึงจ้อเจิงถูกปลุกขึ้นมาไม่รู้กี่ครั้งต่อกี่ครั้ง ลื่นเส้าเยวียนก็อดสงสัยอีกฝ่ายไม่ได้ ขณะเดียวกันก็รู้สึกอิจฉาอยากเห็นสองพ่อลูกต่อปากต่อคำกัน เขาหัวเราะออกมากับภาพนั้น จ้งหะนั้นเองก็เหลือบเห็นฉู่เหวยเดินผ่านมาพอดี ริมฝีปากคลี่ยิ้มหยันราวกับดูแคลนว่าไม้ฝูไม่อาจสลักได้ ลื่นเส้าเยวียนก็พลันถอนใจออกมาเบา ๆ

ไม่รู้ว่าเขาคิดไปเองหรือไม่ ทว่าตั้งแต่ตนเองขึ้นครองราชย์

‘ไท่ฟู่ก็ยังมีอคติกับพระปิตุลารุนแรงขึ้นกว่าเดิม ยิ่งเขาออกหน้า
แทนมากเท่าไร ไท่ฟู่ก็ยิ่งเดือดดาลแค้นเคืองมากขึ้นเท่านั้น คิดว่า
เขาตกหลุมพรางของพระปิตุลาไปเสียแล้ว

มีหลุมพรางที่ไหนกันเล่า เขาก็แค่มองเห็นความจริงเท่านั้น
เอง

ผู้จ้อที่อยู่ด้านหลังลินเส้าเยวียนปรายตามองไปที่ประตู
ตำหนัก จากนั้นก็เบนกลับมา ก่อนจะเคลื่อนกายไปหยุดอยู่ข้าง
ลินจิ้งชวิน “ท่านอ๋อง เด็ก ๆ กำลังอยู่ในวัยซุกซน พอดต้องมานั่งฟัง
บรรยายวิชาเข้าใจยากตลอดทั้งเดือนสองเดือนเช่นนี้ ก็ไม่แปลกที่
พวกเขาจะเข้ามวังค์หลับตลอดเวลา ถ้าอย่างนั้นก็พาพวกเขาไป
ยัดเส้นยัดสายข้างนอกบ้าง ถึงอย่างไรเสียสองสามวันมานี้อากาศ
ก็อบอุ่นขึ้นมากพอดี”

ลินจิ้งชวินคิดอยู่ครู่หนึ่งก็ถามว่า “มีม้าตัวเล็ก ๆ หรือไม่”

“มีขอรับ มีม้าอายุหกเจ็ดเดือน แล้วก็ม้าหนึ่งขวบปี” ผู้จ้อ
รายงานอย่างละเอียด

“ถ้าเช่นนั้น...ไปสนามม้า”

“ท่านพ่อ ท่านจะสอนพวกเราขี่ม้า?” ทั้งทรงกอดลินจิ้งชวิน
แน่นด้วยท่าทางประจบสอพลอ

“ใช่” ลินจิ้งชวินลูบศีรษะอีกฝ่าย ก่อนจะบอกให้เด็ก ๆ เดิน
ตามมา จากนั้นก็ก้าวออกจากประตูตำหนัก ทว่าพอเห็นลินเส้า-
เยวียนยังยืนนิ่งอยู่ที่เดิม เขาก็อดถามไม่ได้ว่า “ฝ่าบาทไม่อยาก
ขี่ม้าหรือ”

“เจ็บไปได้หรือ” ลินเส้าเยวียนถามขึ้นด้วยความแปลกใจ

ลินจิ้งชวินมองประเมินอีกฝ่ายอย่างขบขัน “ฝ่าบาท ในวัง

หลวงแห่งนี้มีที่ใดบ้างที่พระองค์จะเหยียบย่างไปไม่ได้ มีเรื่องใดบ้างที่พระองค์ทรงทำไม่ได้ ว่าแต่...พระองค์ทรงขี่ม้าเป็นหรือไม่”

“เป็น” ลิ่นเล่าเยวียนตอบรับทันที

แม้ว่าเมื่อครั้งที่อยู่เมืองซูอิง เสด็จพ่อไม่ชอบให้เขาขี่ม้าก็ตาม แต่เพราะว่างจนรู้สึกเบื่อหน่ายเต็มที บางครั้งเขาก็จะขี่ม้าวนอยู่รอบๆ ตำนก ฝีมือขี่ม้าอาจยังไม่เรียกว่าเก่งกาจ แต่ถ้าเทียบกับเด็กในวัยเดียวกันแล้ว เขาต้องเหนือกว่าอย่างแน่นอน

“ถ้าเช่นนั้นก็ดี ฝูงจิ้งจอกม้าที่เหมาะสมให้ฝ่าบาทสักตัว ไม่เอาลูกม้า”

“ขอรับ”

จังหวะที่ลิ่นเล่าเยวียนเดินออกจากประตูตำหนัก ทันใดนั้น ลิ่นจิ้งฉวินก็ยื่นมือออกมาลูบศีรษะของเขาเบาๆ ก่อนจะเดินนำไปด้านหน้า

เขาชะงักไปครู่ ก่อนจะยกมือลูบศีรษะตนเอง ในใจก็คิดว่านานเท่าไรแล้วที่ไม่มีใครลูบศีรษะของตนแบบนี้ ทำเอาลิ่นเล่าเยวียนอึดอัดขึ้นมานิดหน่อย แต่ขณะเดียวกันก็ลึบโลดใจอย่างบอกไม่ถูก

“จิ้งจอก ไป” เขาจูงมือถึงจิ้งจอกให้เดินไปพร้อมกัน “เดี๋ยวเจ้จะสอนเจ้าขี่ม้าเอง”

“พะยะคะ ถ้าขี่ม้าเป็นแล้ว ไม่แน่ว่าครั้งหน้าถ้าไปล่าสัตว์ที่ภูเขาหูอิง กระหม่อมก็อาจได้ขี่ม้าไปกับพี่หนึ่งดำสิงด้วย”

“ล่าสัตว์?”

“พี่หนึ่งดำสิงเก่งกาจมาก อาศัยแค่มีดเล่มเดียวก็จับหมูป่าได้ทั้งตัวแล้ว ข้าเขายังทำฉมวกแทงปลาได้ พี่หนึ่งดำสิงพาพวกเรา

“ไปจับปลาที่แม่น้ำชิงเจียง สอนพวกเราล่องแพด้วย”

ลั่นเส้าเยวียนฟังจนเคลิบเคลิ้ม แทบอยากจะทำราชกิจไว้
เบื้องหลังและติดตามไปพร้อมๆ กับคนอื่น

ทว่าเขามีสถานะเป็นฮ่องเต้ มีสิ่งที่เขาจะต้องเรียนรู้อีก
มากมายนัก จะทำทุกอย่างไปได้อย่างไรกันเล่า

ตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา วิชาที่ลั่นเส้าเยวียนศึกษาเพิ่มก็
คือ ศิลปะการขี่ม้า ทุกๆ สองสามวัน เขาจะออกจากตำหนักไปขี่
ม้าในสนามสักรอบสองรอบ หลังจากฤดูร้อนมาเยือน ลั่นจิ้งชวิน
ก็สอนวิชายุทธ์ให้แก่เด็ก ๆ

“ย่อลงอีกนิด หากฝึกทำนั่งม้าไม่ถูกต้องแล้วละก็ ร่างกาย
ช่วงล่างก็ยอมไม่มั่นคง ยิ่งไม่ต้องพูดถึงเรื่องฝึกวรยุทธ์อะไรอีก
แล้ว”

ณ สนามประลองยุทธ์ ลั่นจิ้งชวินเดินกลับไปกลับมาอยู่
เบื้องหน้าเด็ก ๆ แม้แต่ลั่นเส้าเยวียนที่อายุเพียงเจ็ดขวบก็ยังไม่
ละเว้น เจ้าหนูน้อยถูกเรียกมาฝึกทำนั่งม้าด้วยเช่นกัน

“แต่ท่านพ่อ พวกเราฝึกทำนั่งม้ามาหลายวันแล้วนะ” ทั้งหรง
นวิหน้า ไม่เข้าใจว่าแค่ฝึกทำนั่งม้า ไฉนจะต้องใช้เวลานานขนาดนี้
ด้วย ยืนอยู่ใต้ดวงอาทิตย์ในฤดูร้อนแบบนี้ เพียงแค่สับห้านาทีก็
เหงื่อโชกกายไปหมดแล้ว

“ใครเป็นคนบอกว่าอยากจะฝึกวรยุทธ์กับข้า” ลั่นจิ้งชวิน
ปรายตาเย็นเยือก

ทั้งหรงหุบปากจับทันที ขี้น้ำหน้าสนุกก็จริง แต่ปัญหาคือพื้นที่
ที่ให้ขี่ม้าได้นั้นไม่กว้างขวางเท่าไรนัก ห้อตะบึงได้ไม่พอใจ เพราะ

เหตุนี้เจ้าตัวถึงอยากจะเรียนอย่างอื่นบ้าง ขอแค่ไม่ต้องนั่งเรียนอยู่ที่โต๊ะหนังสือเป็นพอ เพราะแบบนี้เขาถึงได้เสนอให้เรียนวิทยายุทธอย่างไรเล่า

“แต่ท่านต้อง ฝ่าบาท...” ผู้จ้อยอยู่ข้างๆ แทบทนไม่ไหวยามเห็นลั่นเส้าเยวียนยังคงดิ่งด้นฝึกทำนั้งม้าทั้งๆ ที่ใบหน้าขาวซีด หากว่าฉู่เหว่ยมาเห็นเข้าละก็ ไม่รู้ว่ารายนั้นจะเอาเรื่องเอาราวให้เป็นเหตุใหญ่โตขนาดไหนอีก

สายตาของลั่นจิ้งชวินคมปลาบประหนึ่งใบมีด ทำเอาผู้จ้อยรีบถอยไปข้างหลังหนึ่งก้าวทันที

“เท่าที่ข้าดู ฝ่าบาทเหมือนจะทรงมีพื้นฐานมาก่อน”

“...เมื่อครั้งอยู่เมืองซูอิ่ง ครูฝึกยุทธ์เคยถ่ายทอดความรู้ให้เจี้ยนอู่พักหนึ่ง” ลั่นเส้าเยวียนเอ่ยตอบทั้งๆ ที่ลมหายใจติดขัดไปหมด แม้ว่ายามนี้แข่งขาคะแข็งแกร่งไปหมดแล้ว แต่เขาก็ไม่ยอมแพ้เด็ดขาด เพราะในบรรดาเด็กๆ ทั้งหมด เขาโตกว่าใครเพื่อน เขาต้องเป็นตัวอย่างที่ดีให้ทุกคนเห็นจึงจะถูก

“พระองค์ฝึกได้ไม่เลวนี้ วันหลังกระหม่อมจะเริ่มสอนเพลงกระบี่ให้พระองค์”

“ขอบคุณพระปิตุลา” ลั่นเส้าเยวียนเอ่ยกลัวหัวเราะ คำชมของลั่นจิ้งชวินส่งผลต่อเขาโดยไม่รู้ตัว ทำให้เขาอยากทำทุกอย่างออกมาให้ดีที่สุด

“อ้อ ถ้าอย่างไรท่านต้องก็ประลองกับแม่ทัพซ่านสักครั้งให้ฝ่าบาทได้เปิดพระเนตรพระกรรณหน่อยเป็นเช่นไร” ผู้จ้อยเหลือบตามองไปยังซ่านเอ้อหลี่ แม่ทัพพิทักษ์แคว้นที่ยืนอยู่ข้างสนาม

ลั่นจิ้งชวินนั่งคิดอยู่เป็นครู่ ก่อนจะปรายตามองคนที่อยู่

“ไม่ไกลออกไป จากนั้นก็ยิ้มมปาก “อาผุ หยิบกระบี่เป็นหวางมา”

ผู้จ้อส่งให้คนไปนำกระบี่มาด้วยท่าที่กระตือรือร้น แค่วิบตาเดียว ลิ่นจิ้งฉวินกับซ่านเอ้อหลีกก็ยืนอยู่กลางสนามประลอง ก่อนจะเห็นลิ่นจิ้งฉวินกวัดแกว่งกระบี่จ้อซาที่หนักกร่วมยี่สิบชั่งด้วยมือเดียว พลานุภาพของกระบี่ปานประหนึ่งสายอสนีบาตที่พุ่งเข้าใส่หน้าซ่านเอ้อหลีก

วิบริตานั้นประกายไฟแลบเปรี๊ยะประีระ ลมกระโชกจนฝุ่นผงตืดลบ อย่างว่าแต่ลิ่นเล่าเยวียนที่เบิกตาก้าง แม้แต่ลูกๆ ของเขาก็ยังจ้องมองจนหุบปากไม่ลง สายตามองไปยังบุรุษทั้งสองที่ประลองกำลังกันอยู่ในสนาม

“ข้าจะฝึกทำนั้งม้าต่อ!” ทังหรงคำรามลั่น ก่อนจะตั้งท่าฝึกฝนต่อไป

ลิ่นเล่าเยวียนเองก็ปฏิบัติด้วยเช่นกัน เพราะการฝึกวรยุทธ์ไม่เพียงทำให้ร่างกายแข็งแรงมีพลังกำลัง แต่ยังเสริมสร้างพลังอำนาจในตนเองได้อีกด้วย สิ่งที่เขาต้องการคือราศีเจกเช่นจักรพรรดิที่มีมาแต่กำเนิดดังเช่นพระปิตุลา ทว่าถึงจ้อเจิงที่ยืนอยู่ข้างๆ เขากลับมองไปในสนามประลองด้วยอาการเหม่อลอย สิ้นหน้านั้นดูหุดหู่และเชื่องซิมนิดๆ ลิ่นเล่าเยวียนอดเอ่ยปากถามไม่ได้ว่า “เป็นอะไรไป”

เขาสังเกตว่าหมู่นี้ถึงจ้อเจิงไม่ค่อยว่าเริงสักเท่าไร

“...พี่หนึ่งตำลึงดูเหมือนจะเกลียดกระบี่หม่อม” อีกฝ่ายเอ่ยเศร้าๆ

“จะเป็นไปได้อย่างไร” พระปิตุลาออกจะดูแลอีกฝ่ายเป็นอย่างดี สำหรับเขาเองก็ยังไม่ต้องพูดถึง

“จริง ๆ พะยะคะ ช่วงนี้พี่หนึ่งกำลังเอะอะก็ดูกระหม่อม...”
พูดไป น้ำเสียงก็แปร่งปร่า ซ้ำหน่วยตายังแดงระเรื่อ

ลีนเส้าเยวียนเห็นอาการนั้นก็รีบปลอบใจทันที “เจ้าอย่าคิด
เลอะเทอะ ตามที่เจ้เห็น หากเป็นคนที่พระปิตุลาไม่ใส่ใจ เกรง
ว่าเขาคงไม่แม้แต่จะเหลียวมองด้วยซ้ำไป หากเขายังดูเจ้า แสดง
ว่าอย่างน้อยเขาก็ยังใส่ใจเจ้าอยู่”

“อย่างนั้นหรือพะยะคะ”

ลีนเส้าเยวียนกลั้นหัวเราะไม่อยู่ “คำพูดเหล่านี้เจ้าเป็นคน
บอกกับเจ้เองไม่ใช่หรือ”

“ก็จริง แต่หมูนีพี่หนึ่งตำลึงดูมากจริง ๆ ตวาดกระหม่อมเป็น
ประจำ” พูดแล้วก็ให้น้อยเนื้อต่ำใจนัก เสียงของเด็กหนุ่มสะอึก
สะอื้น เขาพยายามจะกลั้นน้ำตาไม่ให้ไหลลงมา

“จื่อเจิง...” พอมองอีกฝ่ายสะกดกลั้นความเจ็บปวดนั้นเอา
ไว้ ลีนเส้าเยวียนก็รู้สึกผิดเพื่อนไปทั้งหัวใจ อยากปลอบโยนก็ไม่รู้
ว่าจะเริ่มจากตรงไหนดี เขาไม่รู้ถึงปมปัญหาด้วยซ้ำไป เพราะเหตุ
นี้จึงไม่รู้ว่าควรจะต้องแก้ไขเช่นไร

ลีนเส้าเยวียนหลุบตาลงแล้วครุ่นคิดอยู่เป็นครู่ จื่อเจิงล่อง
เกินอะไรพระปิตุลา พานคิดไปจนใจลอย แล้วจู่ ๆ ก็ได้ยินเสียง
เคลื่อนไหวด้านหลัง ก่อนตามมาด้วยเสียงฮือฮา เขาหันไปตาม
ต้นเสียงนั้น ขุนนางน้อยใหญ่ที่มารวมตัวกันอยู่ในศาลาด้านนอก
สนามประลองยุทธ์ ยามนี้พากันแผ่นกระเจิงไปคนละทิศละทาง
ขณะที่กระปี่จือซาเล่มนั้นก็พุ่งเข้าไปปักอยู่ตรงชั้นบันไดศาลาเสีย
แล้ว

พอหันกลับไปก็เห็นว่าในมือของพระปิตุลาวางเปล่า ใบหน้า

เปื้อนยิ้มที่ปราดมองคนในศาลานั้นทั้งเย็นชาและเจ้าเล่ห์

พระปิตุลาจใจ...เพราะเหตุใดกัน

“เอาละ พักก่อน” ลิ่นจิ้งฉวินเดินเข้ามาพร้อมกับรอยยิ้มเบิกบาน เป็นความสนใจหลังจากได้ปันหัวผู้อื่น

“ท่านพ่อ ข้ายังอยากฝึกทำนังม้าต่อ รอให้ข้าใช้กระบวนทำได้นั่นคงแล้ว ท่านต้องสอนเพลงกระบี่ข้านะ” ทังหรงเอ่ยขึ้นอย่างร้อนใจ

“เจ้าลูกคนนี้ ใจใหญ่นัก ทั้งขี่ม้าทั้งฝึกวรยุทธ์ ตอนนี้ก็ยังคงเรียนเพลงกระบี่อีก จะโลกเกินไปแล้วกรรมัง” ลิ่นจิ้งฉวินออกแรงขยี้มือไปบนศีรษะอีกฝ่าย

“หาใช่เสียหน่อย ข้าจะค่อยๆ เรียนเป็นขั้นเป็นตอน เรียนทุกความสามารถของท่านพ่อ”

“โอ้อวดโดยไร้ซึ่งความละอาย”

“ท่านอ๋อง รูปร่างของท่านั้นเหมาะกับการฝึกพลังยุทธ์ทีเดียว” ซ่านเอ้อหลี่ที่เดินตามมาข้างหลังแสดงความเห็นออกมา

“อย่างนั้นหรือ”

“ตามความเห็นข้า จื่อเจิงเองก็ไม่เลว”

“เช่นนั้นหรือ” น้ำเสียงนั้นเย็นชา

ถึงจื่อเจิงหลุบตาลง หน่วยตาเริ่มแดงระเรื่อ

ลิ่นเส้าเยวียนมองเห็นเหตุการณ์นั้น แม้ว่าจะร้อนใจแทนทว่าก็จนปัญญาจะทำเช่นไรได้

พอหมดเวลาฝึก หลังจากลิ่นจิ้งฉวินและบุตรชายจากไปแล้ว ลิ่นเส้าเยวียนก็ยังอยู่ภายในตำหนักอวี๋เสียนที่ว่างเปล่าเพียงลำพัง เรื่องที่นึกถึงในตอนนี้มีแค่ภาพของถึงจื่อเจิงที่ดวงตาแดงก่ำ

ครุ่นคิดอยู่อย่างนั้นจนไม่มีแก่ใจจะฟังวิชาจากอุ่เหวย

ลื่นเส้าเยวียนเดินกลับไปกลับมาอยู่ในตำหนักอันกว้างใหญ่
มีเพียงเสียงสะท้อนจากตัวเองเท่านั้นที่อยู่เป็นเพื่อนเขา

“ฝ่าบาท ถึงเวลาเสวยพระกระยาหารแล้วพะย่ะค่ะ”

“ตักขนาดนั้นแล้วหรือ” ลื่นเส้าเยวียนอุทานอย่างตกใจ

ผู้จ้อเห็นฮ่องเต้พระองค์น้อยมีเรื่องกลัดกลุ้มพระทัยก็อด
ถามไม่ได้ “ฝ่าบาทมีเรื่องใดกังวลพระทัยหรือ”

“เจ้...” เขายังปากเอวไว้อย่างรวดเร็ว จะบอกว่ากังวลเรื่อง
ของจื่อเจิงก็คงไม่ได้กระมัง พอใครครวญอยู่ครู่ ลื่นเส้าเยวียนก็
เอ่ยออกมาอย่างเกรงๆ ว่า “ผู้จ้อ ถ้าเจ้เ็นอยากไปจวนพระปิตุลา
ได้หรือไม่”

เขาเอาแต่คิดถึงเรื่องของจื่อเจิง อีกประการ...เขาไม่ยาก
กินอาหารค่ำในวังหลวงเพียงล่ำพั่งด้วย เขารู้สึกเดียวดายมาก
จริง ๆ

“เหตุใดจะไม่ได้เล่า กระทบ่อมจะให้คนเตรียมรถม้าเดี๋ยวนี้”
ฮ่องเต้พระองค์น้อยที่ทรงปฏิบัติตนอยู่ในกรอบในเกณฑ์อยู่เสมอ
ดูเหมือนจะมีความคิดเป็นของตัวเองแล้ว แต่ไม่ว่าจะทรงทำอะไร
เขาก็พร้อมจะสนับสนุนเต็มที่

ลื่นเส้าเยวียนพอใจเป็นอย่างยิ่งนัก

ใครจะคาดคิดว่า พอมาเยือนถึงจวนของพระปิตุลา เขา
จึงเพิ่งนึกได้ว่าพระปิตุลา กับพระปิตุลา นี้ยังมิได้สมรสกันอย่างเป็นทางการ
ดังนั้น ลื่นเส้าเยวียนจึงออกกราขโองการพระราชทานงาน
สมรสให้แก่ทั้งคู่ ทั้งยังกำหนดวันมงคลให้เสร็จสรรพ

เวลานั้นหากใครมาเห็นสีหน้าของพระปิตุลาก็คงรู้ว่าอีกฝ่ายเบิกบานใจแทบจะโอบบิ้นขึ้นสู่สวรรค์

งานฉลองมงคลสมรสจัดขึ้นในคืนเจ็ดค่ำ ซึ่งตรงกับวันเสด็จสวรรคตของฮ่องเต้พระองค์ก่อน งานมงคลจัดในอุทยานของลั่นจิ้งชวิน เดิมทีคิดจะหาโอกาสสนทนากับจื่อเจิงเป็นการส่วนตัว ใครจะคิดว่าพระปิตุลานั้นกลับมองออกมาเหตุใดพักนี้พระปิตุลาถึงมีท่าทีเฉยชากับจื่อเจิง ดังนั้นนางจึงวางแผนการและขอความร่วมมือจากจื่อเจิง หลังจากพระปิตุลาเข้าห้องหอไปแล้ว เขาก็ออกตามหาจื่อเจิง

“ฝ่าบาท กระหม่อมขอขอบพระทัยฝ่าบาท” ถึงจื่อเจิงเอ๋ย ขึ้นพร้อมกับน้ำตาแห่งความดีใจ ขณะเดียวกันก็กอดเขาไว้นั่น

ลั่นเส้าเยวียนชะงักไป น้อยครั้งนักที่เขาจะใกล้ชิดกับใครเช่นนี้ แต่พออีกฝ่ายเป็นถึงจื่อเจิง เขากลับชอบความรู้สึกนั้นและโอบกอดอีกฝ่ายกลับแน่น ๆ

“หาใช่ความชอบของข้าไม่ มีใช่แผนของพระปิตุลานั้นหรือไร” แม้เขาจะไม่รู้ว่าแผนการเป็นเช่นไร แต่เห็นจื่อเจิงมีความสุขแบบนี้ก็หมายความว่าแผนการของพระปิตุลานั้นได้ผล

“แต่เพราะฝ่าบาทพระราชทานงานสมรส กระหม่อมรู้ว่าพี่น้องตำลึง...ไม่ใช่สิ ท่านพ่อ ท่านพ่ออยากจะแต่งงานกับท่านแม่มาตลอด แต่ท่านแม่ไม่ยอมตอบตกลง ที่ท่านพ่อเมินเฉยใส่กระหม่อมก็เพราะกระหม่อมไม่ยอมเปลี่ยนคำเรียกสักที ทำให้ท่านพ่อคิดว่ากระหม่อมไม่ยากให้เขาเป็นท่านพ่อของกระหม่อม และท่านแม่ก็ไม่ยอมตอบตกลงเพราะสาเหตุนี้”

“ที่แท้ก็เป็นเช่นนั้นเอง” ลั่นเส้าเยวียนหัวเราะ ก่อนจะรู้สึก

ว่าบริเวณไหล่เปียกขึ้น เจ้าตัวก็ทั้งขันและเอ็นดูไปในคราวเดียวกัน
“ถ้าอย่างนั้นเมื่อครูเจ้าเปิดใจคุยเรื่องนี้กับพระปิตุลาอย่างนั้นหรือ”

“อืม ท่านพอบอกว่ามอกระหม่อมเหมือนบุตรแท้ ๆ...
ฝ่าบาท กระหม่อมเป็นเด็กกำพร้ามานาน ในที่สุดวันนี้ก็มีท่านพ่อ
ท่านแม่เป็นของตัวเองเสียที” พุดไปน้ำตาก็ไหลแหมะ ๆ อย่างห้าม
ไม่อยู่

ลั่นเล่าเวียนตบหลังอีกฝ่ายเบา ๆ “แบบนี้ก็ดีแล้ว...เงินก็
เป็นเด็กกำพร้า เงินเข้าใจความรู้สึกของเจ้า”

ถึงจื่อเจิงชะงัก กลั้วว่าคำพูดไม่ทันระวังของตัวเองจะทำร้าย
อีกฝ่ายเข้า เขาเลยรีบแก้ตัวว่า “ฝ่าบาท กระหม่อม...”

“ไม่เป็นไร ตอนนี้เงินมีพระปิตุลา มีเจ้า มีทั้งเสียน ทั้งหวัง
และเสี่ยวเป่า พวกเราเป็นคนในครอบครัวเดียวกัน หากเจ้ามีอะไร
กับอกเงินได้ เงินเป็นพี่ใหญ่ของเจ้า” เขาโตกว่าจื่อเจิงหนึ่งปี ฉะนั้น
เขาก็ต้องเป็นพี่ใหญ่

“แต่ว่า ท่านแม่บอกว่าไม่ให้กระหม่อมกับทั้งเสียนและ
ทั้งหวังเข้าสู่พระราชพงศาวลี เพราะนางต้องการให้พวกเราจำสกล
ของตัวเอง ไม่ให้พวกเราลืมตัว ส่วนเสี่ยวเป่า พวกเราไม่รู้ว่าเขาแะ
อะไร เพราะแบบนี้เสี่ยวเป่าจึงต้องใช้แซ่ลั่นและเข้าสู่พระราชพง-
ศาวลี กระหม่อม...”

“มีอะไรแตกต่างกันเล่า ไม่ว่าเจ้าจะเป็นลูกบุญธรรมของพระ
ปิตุลาหรือไม่ ไม่ว่าชื่อของเจ้าจะอยู่ในพระราชพงศาวลีหรือไม่
สำหรับเงินแล้ว เจ้าคือน้องชายของเงิน”

ถึงจื่อเจิงหัวเราะเพื่อน น้ำตาไหลรินอีกครั้ง “กระหม่อม...
เป็นพี่ใหญ่มานาน ตอนนี้กระหม่อมมีพี่ใหญ่แล้ว” ไข่ว่าเขาไม่

อยากทำหน้าที่เป็นพี่ใหญ่ แต่บางครั้งเขาก็หวังว่าตนเองจะมีใครให้พึ่งพาเหมือนกัน

หยดน้ำตาที่หลังรินลงมาจากดวงตากลมโตกระจ่างไธดูราวกับแสงจันทร์ส่องอำไพ ทำให้ลื่นไถลเยวียนเกิดความรู้สึกว่าอยากจะจมพิตดวงตาคู่นั้น ทว่าสิ่งที่เขาทำก็เพียงแค่โอบกอดอีกฝ่ายเอาไว้แน่น ๆ เท่านั้นเอง

“หากมีสิ่งใดเจ้าบอกเงินได้ทุกเรื่อง” เขาพิมพ์เสียงแหบพร่า

น่าปวดใจนัก ความรู้สึกปวดใจที่ไม่อาจเอื้อนเอ่ยออกมาเป็นคำพูดแผ่ลามไปทั่วทั้งช่องอกของเขา

เขาอยากให้อีกฝ่ายอยู่เคียงข้าง เขาอยากจะบอกกับพระปิตุลา พระปิตุลามีลูกบุญธรรมถึงสี่คน แบ่งมาให้เขาสักคนเถอะ วงหลวงกว้างใหญ่เกินไป เขาไม่ยอมมีเพียงเงาเป็นเพื่อนคู่กายเท่านั้น

คิดไม่ถึงว่าผ่านไปเพียงไม่กี่วัน ลินจิงชวินก็กลับมา
ปรากฏตัวในท้องพระโรงวาระการเข้าอีกครั้ง ทว่าลื่นไถลเยวียนยังไม่ทันได้เอ่ยเรื่องที่คิดกับลินจิงชวิน...

“ระยะเวลาไว้อาลัยสิ้นสุดลงแล้ว กระทบ่อมเห็นว่าฝ่าบาทควรเตรียมพระองค์สำหรับพระราชพิธีราชาภิเษกสมรส” ฉูเหว่ยเอ่ยขึ้นในฐานะตัวแทนของขุนนางทั้งหลาย

ตอนนี้เองที่ลื่นไถลเยวียนถึงนึกขึ้นมาได้ว่าตนเองเคยหมั้นหมายเอาไว้กับบุตรของสกุลหนึ่ง จังหวะที่กำลังจะเอ่ยก็ได้ยินฉูเหว่ยกล่าวขึ้นอีกครั้งว่า “กระทบ่อมคิดว่า การคัดเลือกของเขา

ควรต้องรอบคอบให้มาก ค้นหาผู้ที่สามารถเป็นมารดาของแผ่นดิน และดูแลวังหลังได้”

“ไท่ฟู แต่เจิ้น...”

“ฝ่าบาท กระหม่อมเตรียมรายชื่อไว้แล้ว ขอพระองค์ทรงเลือกจากรายชื่อเหล่านี้” ฉู่เหว่ยตัดบทฉับ ก่อนจะยื่นรายชื่อที่วางให้แก่ผู้จื่อ

ลั่นเส้าเยวียนกลับไม่ได้ยื่นมือไปรับ “หรือว่าไท่ฟูลืมไปแล้ว เมื่อครั้งที่อยู่เมืองซูอิ่ง เจิ้นได้หมั้นหมายไว้กับบุตรสกุลซุน บัดนี้ หากเจิ้นต้องราชาภิเษกสมรส คนที่เจิ้นจะแต่งตั้งก็ต้องเป็นบุตรสกุลซุน” การหมั้นหมายในครั้งนั้นไท่ฟูก็เป็นคนจัดการแทนเขา อีกฝ่ายเป็นบุตรของผู้บัญชาการซุน ผู้บัญชาการทหารเมืองกู่โจว ไฉนไท่ฟูถึงให้เขาเลือกหญิงอื่นอีก

สกุลซุน? เสียงจ๊อกแจ้กดังขึ้นในห้องพระโรงทันที ทุกคนพากันคาดเดาไปว่าสกุลซุนที่ฝ่าบาทตรัสถึงนั่นคือสกุลซุนใดกันแน่

“ฝ่าบาท” ฉู่เหว่ยสีหน้าทะมึนลง ไม่อยากจะเชื่อว่าฝ่าบาทจะทรงคัดค้านออกมาต่อหน้าขุนนางมากมายเช่นนี้

“ไท่ฟู การตัดสินใจของเจิ้นย่อมไม่เปลี่ยนแปลง เก็บรายชื่อพวกนี้ไปเถิด” จะละทิ้งการหมั้นหมายที่เคยตกลงเอาไว้ในครานั้น เพียงเพราะสถานะที่เปลี่ยนไปของเขาไม่ได้ ไม่เช่นนั้นบุตรสกุลซุนจะทำเช่นไรกันเล่า

ฉู่เหว่ยบ่นหน้าขมและไม่เอ่ยคำใดอีก ลั่นจิ้งชวินกลับเป็นฝ่ายที่มองประเมินฮ่องเต้พระองค์น้อยด้วยท่าทางสนใจยิ่งนัก

หลังออกจากราชการเช้า ฉู่เหว่ยก็ขอเข้าเฝ้าลั่นเส้าเยวียนเพื่อแจกแจงรายละเอียดของบรรดาสตรีที่เข้ารับคัดเลือกเป็นองค์

สองเขาและพระสนมทั้งสองอย่างละเอียดลออ แต่เขาคิดไม่ถึงว่า
 ลิ่นจิ้งฉวินจะชิงตัดหน้าด้วยการเดินทางมายังห้องทรงพระอักษร
 เสียก่อน

“พระปิตุลามาได้อย่างไร” ทันทิที่ท่ทรุดตัวลงนั่งก็ได้ยื่นชั้นที่
 รายงานว่าลิ่นจิ้งฉวินมาขอเข้าพบ ลิ่นเส้าเยวียนคลี่ยิ้มกว้าง เขา
 กำลังอยากจะสนทนาแลกเปลี่ยนความเห็นกับพระปิตุลาอยู่พอดี

ลิ่นจิ้งฉวินเองก็ไม่พูดพร่ำให้มากความ เขาเอ่ยเข้าประเด็น
 ทันทีว่า “ฝ่าบาท ไม่ทอดพระเนตรรายชื่อสตรีวัยเดียวกันคนอื่น ๆ
 ลักหน้อยเล่า” หากเขาดูไม่ผิดละก็ รายชื่อนั้นน่าจะยังอยู่ในมือ
 อาวุ

ลิ่นเส้าเยวียนมองอีกฝ่ายอย่างแปลกใจ หลังจากหนึ่งไปครู่ก็
 หยั่งเชิงถามว่า “พระปิตุลาคิดว่าเจ้านควรทำเช่นนั้นหรือ”

“เรื่องนี้ฝ่าบาทไม่ควรถามกระหม่อม แต่ควรถามพระองค์
 เองว่าคิดจะทำเช่นไร อีกอย่าง...ฝ่าบาทก็ทรงไว้ทุกข์ให้แก่ฮ่องเต้
 พระองค์ก่อนเป็นเวลาหนึ่งปีเท่านั้น ฝ่าบาทจะทรงตรองดูอีกสัก
 นิดก็ได้” โดยทั่วไปแล้ว ผู้ที่อยู่ในราชสกุลจะไว้ทุกข์เป็นระยะเวลา
 ยี่สิบเจ็ดเดือน แต่ขอเพียงไว้ทุกข์ครบหนึ่งปี หากจะทรงแต่งตั้ง
 สองเขาและพระสนมก็ย่อมไม่เป็นปัญหาอันใด ไม่น่าแปลกใจที่
 อุ้ห่วยจะรีบร้อนใช้ตำแหน่งในวังหลังนี้เพื่อชิงบรรดาศักดิ์
 ทั้งหลายมาเป็นพวก

เฮอะ! ไม่คิดบ้างว่าปีนี้ฝ่าบาทเพิ่งจะมีพระชนมพรรษาเพียง
 สิบสี่พรรษาเท่านั้น ร้อนใจอะไรปานนี้ ตะกรุมตะกรามในผล
 ประโยชน์เสียเหลือเกิน

“เจ้านคิดว่าเรื่องการแต่งงานที่ตกลงไว้ในครานั้นก็ย่อมต้อง

ปฏิบัติตามคำสัตย์สัญญา ไม่เช่นนั้นหากยกเลิกการแต่งงาน บุตรีของสกุลขุนจะทำเช่นไรเล่า” จาริตในยุคนี้นี้เคร่งครัดกับอิสตรียิ่งนักไม่ว่าจะด้วยสาเหตุใด หากถูกถอนหมั้นแล้วไซ้ร้ ก็เท่ากับว่าแปดเปื้อนมลทิน หากคิดจะแต่งงานใหม่อีกครั้งก็หาใช่เรื่องง่ายไม่ “อีกอย่าง...หากทำเช่นนั้นจริง เกรงว่าเจ้านคงต้องถูกตราหน้าว่าอกตัญญูและไร้คุณธรรมได้”

ล้นจ้งชินพยักหน้านิด ๆ เห็นด้วยกับความคิดของอีกฝ่าย “หากฝ่าบาททรงยืนยันว่าจะแต่งกับบุตรีของผู้บัญชาการขุนจริง ถ้าเช่นนั้นก็ส่งคนไปพิทักษ์นางลับ ๆ เถอะพะยะค่ะ หรือไม่ก็รับตัวนางมาเมืองหลวงให้เร็วขึ้น หากกระหม่อมจำไม่ผิดละก็ คนในสกุลฝั่งมารดานางเป็นขุนนางในวังหลายคน แม้ว่าจะเป็นแค่ตำแหน่งกระจ้อยร่อยเท่าเม็ดงาเม็ดถั่วก็เถอะ”

ล้นเส้าเยวียนออกจะแปลกใจอยู่ไม่น้อยที่พระปิตุลาทราบประวัติเบื้องหลังของขุนนางในราชสำนักอย่างละเอียดยิบถึงเพียงนี้ แต่ที่นั่นแปลกมากที่สุดก็คือ “เพราะเหตุใดถึงต้องส่งคนไปพิทักษ์นางลับ ๆ ด้วย”

“เพราะเหตุใด?” ล้นจ้งชินหัวเราะ มองผู้จื้อที่อยู่ด้านหลัง ก่อนจะหันกลับมามองเขาอีกครั้ง “ฝ่าบาทลองตรองดูเองเถิด กระหม่อมมทูลลาก่อน”

ล้นเส้าเยวียนมองแผ่นหลังที่ลับไปของอีกฝ่าย จู่ ๆ ก็เหมือนจะตระหนักบางสิ่งขึ้นมาได้ สีหน้าของเขาราวกับไม่อาจเชื่อได้

นี่มันเกิดเรื่องอะไรกันแน่ ไฉนตั้งแต่วที่เขาประทับอยู่บนบัลลังก์มังกรก็รู้สึกว่ามีสิ่งที่ไม่มองเห็นและเรื่องราวที่เคยได้ยินในอดีตนั้นแตกต่างไปจากในตอนนี้อย่างสิ้นเชิง ไท่ฟู่ของเขาไฉนจึงได้

จนควยอำนาจจากวังหลังเพื่อทำเรื่องเลวทรามต่ำช้าเช่นนี้?

สมัยที่ยังอยู่ในตำหนักซึ่งอ่อง เสด็จพ่อของเขากับรับพระ
ชายารองและอนุเข้าจวน หลังจากเสด็จแม่เสียไปแล้ว บรรดาพระ
ชายารองและอนุเหล่านั้นก็เริ่มใช้ความสัมพันธ์ส่วนตัวช่วยเหลือ
คนในสกุลให้ได้รับตำแหน่งขุนนาง จนเป็นเหตุให้ตำหนักซึ่งอ่อง
เสื่อมลง สุดท้ายเป็นไท่ฟู่ที่ต้องออกหน้าจัดการเอง ทั้งยังว่ากล่าว
ตักเตือนเสด็จพ่อยกใหญ่

ไท่ฟู่ที่เคยเปี่ยมด้วยคุณธรรมผู้นั้นเปลี่ยนไปแล้วอย่างนั้น
หรือ

“...ผู้กงก” หลังจากนั่งงันไปพักใหญ่ ลิ่นเส้าเยวียนถึงได้
เอ่ยเสียงแหบพร่า

“กระหม่อมอยู่นี้” จากมุมที่ยืนอยู่ ผู้จ้องมองเห็นสีหน้าที่
เปลี่ยนไปของอีกฝ่าย เจ้าตัวก็เบิกบานใจขึ้นมาจนเกือบจะรับคำ
แทบไม่ทัน

“เงินขอดูรายชื่อที่ฉูไท่ฟู่นำมา”

ผู้จ้องรีบหยิบรายชื่อออกมาจากแขนเสื้อ ก่อนจะกางลงบน
โต๊ะทรงพระอักษร

ลิ่นเส้าเยวียนกวาดตามอง สตรีที่อยู่ในรายชื่อนี้ล้วนแต่มี
สถานะและชาติตระกูลสูงส่ง แม้แต่หลานสาวของฉูไท่ฟู่ก็ยัง
ปรากฏอยู่ในรายชื่อเช่นเดียวกัน เรื่องนี้ทำให้เขารู้สึกผิดหวังเป็น
ยิ่งนัก

ต่อให้เขาจะไร้สามารถเพียงใด แต่ก็ย่อมรู้ว่าตำแหน่งในวัง
หลังย่อมเกี่ยวพันไปถึงความเป็นไปภายในราชสำนัก ในเมื่อไท่ฟู่
มีไฟสำคัญอยู่ในมือแล้วแท้ ๆ เหตุไฉนยังจะต้องปูทางเพิ่มให้

ตนเองอีกเล่า เพิ่งจะเข้าวังหลวงมาได้ไม่เท่าไร ความละโมภก็เกาะ
กุมหัวใจเสียแล้วหรือ

“ถ้าเงินต้องการไว้ทุกข์ยี่สิบเจ็ดเดือนก็น่าจะได้กระมัง”

“ยอมได้อยู่แล้วพะยะค่ะ ฝ่าบาททรงเป็นแบบอย่างที่ดีของ
ปวงชน ประชากรราษฎรย่อมยึดหลักปฏิบัติตาม ใครเล่าจะบอกว่า
ไม่ได้”

“ถ้าเช่นนั้นก็แจ้งกับกรมพิธี...”

“ฝ่าบาท ได้ทำอุ้งขอเข้าเฝ้า” เสียงรายงานของขันทีที่อยู่นอก
ตำหนักขัดจังหวะของเขาขึ้นมา

ลั่นเส้าเยวียนหลุบตาลงพลางใคร่ครวญ จากนั้นก็เอ่ยว่า
“ให้เขาเข้ามา”

ไม่นาน ชูเหวยก็ก้าวเข้ามาในห้องทรงพระอักษร ก่อนจะ
คุกเข่าลงแล้วขอประทานอภัยโทษ “ฝ่าบาท กระหม่อมผิดไปแล้ว
กระหม่อมละอายใจยิ่งนัก ขอฝ่าบาทประทานอภัย”

ลั่นเส้าเยวียนเห็นท่าทางเช่นนั้นของอีกฝ่ายก็รีบเข้าไป
ประคองขึ้นมา “ไท่ฟู่ผิดด้วยเรื่องใดกัน รีบลุกขึ้นเถอะ” ชูเหวย
เปรียบเสมือนครูบาอาจารย์และพี่ชายคนโตของเขา ไกล่ชิดกัน
ประหนึ่งคนในครอบครัว เป็นชูเหวยผู้หนึ่งที่สอนให้เขาอ่านเขียนคัด
อักษรทีละขีด ๆ อบรมสั่งสอนให้ความรู้ คำพูดทุกคำเขายังคงจดจำ
ได้เป็นอย่างดี เขาไม่เชื่ออย่างเด็ดขาดว่าเพียงแค่สถานะของ
อีกฝ่ายเปลี่ยนไป ความคิดก็จะแปรเปลี่ยนตามไปด้วย

“ฝ่าบาท เป็นเพราะกระหม่อมร้อนใจเกินไป ไม่ควรหยาบยก
เรื่องพระราชพิธีราชาภิเษกสมรสมาพูดในท้องพระโรงโดยที่ยัง
ไม่ได้หารือกับฝ่าบาทเสียก่อน” ชูเหวยเอ่ยด้วยสีหน้าเสียอกเสียใจ

ลื่นเส้าเยวียนลอบผ່อนลมหายใจออกมา จากนั้นก็ดึงอีกฝ่ายให้ลุกขึ้น “ไท่ฟูร้อนใจเรื่องใด”

“ฝ่าบาทหาได้ทรงรู้เรื่องราวอันใดไม่ ฝ่าบาทยังพระเยาว์นัก ยากที่จะสร้างพระบารมีและความน่าเชื่อถือขึ้นมาได้ แต่พระองค์สามารถสานสัมพันธ์กับบรรดาขุนนางน้อยใหญ่ได้ด้วยการอภิเษกสมรส กระหม่อมร้อนใจถึงได้ทำการบ่มบ่าม ขอฝ่าบาทประทานอภัย” ชู่เหว่ยขอพระราชทานอภัยโทษด้วยสีหน้าโศกสลด ก่อนจะทำาจะทรุดตัวลงคุกเข่าอีกครั้ง

ผู้จ้อปรายตามองด้วยสีหน้าเรียบเฉย รอยยิ้มหยันผุดขึ้นในใจ ถือเสียวว่าดูละครน้ำเน่าไปก็แล้วกัน ก่อนจะมองไปยังลื่นเส้าเยวียนอีกครั้ง แล้วอดถอนใจยาวออกมาไม่ได้ เฮ้อ! ถึงอย่างไรก็ยิ่งเด็กนัก จะหวังอะไรได้มากมายกันแล้ว ไม่เอาแต่หลบอยู่ในซอกมุมตำหนักด้วยความหวาดระแวงก็นับว่าดีมากแล้ว

“ไท่ฟูเพียงแค่อ้อนใจไปก็เท่านั้น เจ็นหาได้นำมาใส่ใจไม่” ลื่นเส้าเยวียนเอ่ยปลอบด้วยรอยยิ้มที่ปรากฏอยู่มุมปาก

“ขอบพระทัยฝ่าบาท” ชู่เหว่ยแสวงรอยยิ้มออกมาอย่างโล่งอก เขานิ่งไปครู่ ก่อนจะเอ่ยขึ้นว่า “แต่...เรื่องพระราชพิธีราชาภิเษกสมรสของฝ่าบาทเล่า...”

“ไท่ฟู เจ็นตัดสินใจแล้วว่า จะไว้ทุกข์เป็นเวลาสี่สิบเจ็ดเดือน รอให้เจ็นออกจากไว้ทุกข์เมื่อใดก็ค่อยว่ากันอีกทีแล้วกัน” ลื่นเส้าเยวียนเห็นแววขุนซิ้งที่ผุดวาบขึ้นในสีหน้าของชู่เหว่ยก่อนจะหายไปอย่างรวดเร็ว รอยยิ้มที่มุมปากก็พลอยหุบลงด้วย

“ฝ่าบาททรงกตัญญูยิ่งนัก ควรเป็นเช่นนั้นแล้ว แต่กระหม่อมคิดว่าหากเตรียมการไว้ก่อนก็ใช่ว่าจะทำได้ไม่ นะพะย่ะ

คะ ถึงเวลานั้นจะได้คัดเลือกองค์ของเขาและพระสนมทั้งสิ้นได้อย่าง
ทันท่วงที ถ้าเป็นเช่นนั้น...”

“ไท่ฟู่ เจิ้นไม่เคยได้ยินว่ามีจักรพรรดิองค์ใดในประวัติศาสตร์
ที่จะสถาปนาองค์ของเขาและพระสนมทั้งสิ้นพร้อมกันในพระราช
พิธีราชาภิเษกสมรส” ลินเส้าเยวียนยังคงยิ้มอยู่เช่นนั้น ทว่าในใจ
กลับผิดหวังยิ่งนัก “ไท่ฟู่ หลังจากเจิ้นหมั้นหมายกับบุตรีสกุลซุน
แล้ว เรื่องนี้ก็ย่อมไม่อาจเปลี่ยนแปลงได้อีก ขอไท่ฟู่อย่าได้เกลี้ย
กล่อมเจิ้นอีกเลย”

ผู้จ้อเล็กคิ้วขึ้นนิด ๆ นึกนับถือขึ้นในใจไม่น้อย เดิมทีคิดว่า
ฮ่องเต้พระองค์น้อยจะถูกคนสนิทที่อยู่ข้างพระวรกายมาตั้งแต่ยัง
เด็กจงงูมไปแล้วเสียอีก แต่นอกจากจะไม่ได้เป็นเช่นนั้น อีกฝ่าย
ยังแข็งขันขึ้นมาเสียด้วย ช่างเป็นไม้อดี เป็นฮ่องเต้ที่มีปรีชาชาญ
แท้ ๆ

ฉูเหว่ยเผยรอยยิ้มเข้าอกเข้าใจ ทว่าก็สนใจอยู่ในที่ออกมา
“ไฉนฝ่าบาทถึงทรงคิดว่ากระหม่อมจะห้ามปรามเรื่องการ
ราชาภิเษกสมรสระหว่างฝ่าบาทกับบุตรีสกุลซุนเล่า กระหม่อมเอง
ก็หวังว่าเหตุการณ์จะสำเร็จลุล่วงลงด้วยดี แต่ฝ่าบาทควรจะทรง
ทราบว่าวังหลังนั้นพัวพันมาถึงราชสำนัก ราชสำนักเองก็โยงใยไป
ถึงวังหลัง ตำแหน่งของเฮา ยกให้แก่บุตรีสกุลซุนได้ แต่พระสนมทั้ง
สี่ต้องคัดสรรอย่างละเอียดเหมาะสม เช่นนี้แล้วจึงจะรักษาสมดุล
ในราชสำนักได้ ครานั้นฮ่องเต้พระองค์ก่อนทรงเมตตาเพียงท่าน
หญิงผู้เดียว ทำให้ตำแหน่งองค์ไม่เป็นสุขและเดือดร้อนกันไปหมด
เรื่องนี้ฝ่าบาทคงจะทรงจำได้อย่างแม่นยำดี”

“เจิ้นยังจำได้ว่าไท่ฟู่ตำหนิเสด็จพ่อเพราะเรื่องนี้ และขอให้

เสด็จพ่อยกเลิกตำแหน่งชาयरองและสนมไปกว่าครึ่งค่อน” ลินเส้าเยวียนยิ้ม ทว่าแวตานั้นกลับเย็นยะเยือก ในเมื่อเป็นเช่นนั้นแล้วโฉนถึงยังต้องแสวงหาสนมนางในมาเพิ่มเพื่อสร้างเรื่องปวดหัววุ่นวายกันอีกเล่า

“เหตุผลก็เพื่อมิให้ผู้ใดได้รับการโปรดปรานแต่เพียงคนเดียว หากทรงพระเมตตาอย่างถ้วนทั่ว เช่นนั้นแล้วจึงจะเรียกว่าความผาสุก” ฉู่เหว่ยพยายามเกลี้ยกล่อมอย่างหวังดี

“เงินเข้าใจแล้ว รอให้เงินทำพิธีราชาภิเษกสมรสกับฮ่องเฮาเสียก่อนค่อยเลือกวันคัดเลือกนางสนมก็แล้วกัน” ลินเส้าเยวียนนิ่งไปครู่ ก่อนจะพยักหน้ารับ

“ฝ่าบาทเข้าใจในหัวอกของกระหม่อม ต่อให้กระหม่อมต้องกลายเป็นเป้าให้ผู้อื่นโจมตี กระหม่อมก็ยินยอม”

หลังจากนั้นก็สนทนากันอีกสองสามประโยค ฉู่เหว่ยก็ทูลลา ลินเส้าเยวียนยังประทับอยู่หลังโต๊ะทรงพระอักษร ไม่เอื่อยอะไรออกมาแม้แต่คำเดียว

ผู้จู้ฉอลอบมองลินเส้าเยวียน พยายามคาดเดาความคิดของอีกฝ่าย สักพักถึงได้เอ่ยกลั้วหัวเราะออกมา “ฝ่าบาท ใกล้เคียงแล้ว หลังเสวยพระกระยาหาร พระองค์ยังต้องฝึกรยุทธ์กับลูกบุญธรรมของท่านอ๋อง วันนี้ดูเหมือนว่าท่านอ๋องตั้งใจว่าจะให้พระองค์ประลองกระบี่กับเจ้าซาลาเปานะพะย่ะค่ะ”

พอคิดถึงถึงจื่อเจิง ลินเส้าเยวียนก็รู้สึกถึงความอึดอัดคับข้องที่ปกคลุมหัวใจบรรเทาเบาบางลงไปไม่น้อย เขาหันกลับไปยิ้มให้ผู้จู้ฉอ “อาผู้โฉนเจ้าถึงเรียกจื่อเจิงว่า ‘ซาลาเปา’ เล่า”

ผู้จู้ฉอหลบปลายจมูกตนเอง “เมื่อครั้งที่ท่านอ๋องตามขอความ

รักพระชายา กระหม่อมเองก็ได้มีส่วนช่วยเหลือเล็กน้อย เพราะเหตุนี้จึงพอจะสนิทสนมกับเด็ก ๆ เหล่านั้นอยู่บ้าง ได้ยินท่านอ๋องเรียกเขาว่าซาลาเปา กระหม่อมก็เลยเรียกตามบ้าง เพราะความรู้สึกสนิทสนมเท่านั้น หาได้เจตนาที่จะไม่เคารพเลยแม้แต่นิด”

“ซาลาเปาอย่างนั้นหรือ” ใบหน้าของจื่อเจิงยังมีกลิ่นอายอย่างเด็กน้อย แก้มนุ่ม ๆ นั้นก็ชวนให้อยากขบกัดสักคำจริง ๆ นั้นละ ทว่าสิ่งที่สะดุดตามากที่สุดเห็นจะเป็นดวงตากลมโตวาววับคู่ นั้น นัยน์ตากับลูกตาดำ กระจางใสไม่มีสิ่งใดเจือปน

แค่ได้อยู่ใกล้อีกฝ่ายก็รู้สึกเหมือนกับปิดเป้าความหวาดหวั่น และกระสับกระส่ายที่อยู่ในใจออกไปได้

ถ้าหากเขาไม่ต้องเป็นฮ่องเต้ละก็ ไม่รู้ว่าจะดีแค่ไหนหนอ

ณ สนามประลองยุทธ์

เมฆพยับดำทะมึนก่อตัวขึ้นเหนือท้องฟ้ามืดครึ้ม ระลอกลมหนาวพัดชายเสื้อของคนที่อยู่บริเวณนั้นพลิวจดังฟู่ฟับ สอดประสานไปกับเสียงกระทบจากปลายกระบี่จนเกิดเป็นท่วงทำนองซับซ้อนตามธรรมชาติ

“ท่านอ๋อง วันนี้ดูเหมือนหิมะจะตกแล้ว จะให้ฝ่าบาทกับเด็ก ๆ พักหน่อยหรือไม่” หลังจากมองดูอยู่พักใหญ่ ผู้จ้อยก็เดินเข้ามารายงานในศาลา

“รอให้หิมะตกค่อยว่ากัน เจ้าออกไปสั่งคนให้เตรียมฉลองพระองค์สำหรับพลัดเปลี่ยนมา” ลินจิงชวินจิบชาแล้วโบกมือส่ง ๆ หลังจากผู้จ้อยรับคำสั่งแล้วผละไป ลินจิงชวินถึงได้เอ่ยปากถามท่านเอ๋อหลี่ที่อยู่ข้าง ๆ ว่า “ท่านเอ๋อหลี่ เจ้าคิดว่าเด็กพวกนี้เป็นเช่นไร

บ้าง”

“ผิดจากที่กระหม่อมคาดไว้มาก หากไม่รวมเสี้ยวเป่าที่อายุน้อยที่สุดแล้ว ความสามารถของจื่อเจิง ทั้งทรง ทั้งเสียน รวมถึงฝ่าบาท แทบจะอยู่ในระดับเดียวกันก็ว่าได้” ช่านเอ้อหลี่หรีดตาลงนิด ๆ ขณะมองดูภาพในสนามประลองยุทธ์

“ทั้งทรง เจ้าเด็กคนนี้เก่งกาจกว่าที่ข้าคิดเอาไว้ ฝ่าบาทเองก็เหนือความคาดหมายของข้าเช่นกัน” ช่วงนี้ลั่นเส้าเยวียนรูปร่างสูงเพรียวขึ้นมา แต่น่าเสียดายที่ยังไม่มีกลิ่นเนื้อสักร่างใด อีกฝ่ายไม่เพียงแต่ฝึกฝนวิชาตามที่เขากำหนดให้เป็นอย่างดี ข้ายังเจียดเวลาออกมาฝึกฝนด้วยตนเองเช่นนี้ได้ เหนือก็เรียกว่าไม่ย่ำแย่แล้ว

หากเทียบกับเสด็จพี่แล้ว...เขาเองก็สงสัยเหมือนกันว่า ฝ่าบาทเป็นพระโอรสแท้ ๆ ของเสด็จพี่อย่างนั้นหรือ

“นั่นก็เพราะว่า บางครั้งยามที่ท่านต้องกลับจวนไปแล้ว ฝ่าบาทยังทรงขอให้กระหม่อมประมือกับพระองค์ต่อ”

“เจ้าสู้กับพระองค์จริง ๆ หรือไร”

“ประลองกันไม่กี่ครั้งเท่านั้น”

“เป็นอย่างไรบ้าง”

“พละกำลังน้อยไปนิด แต่ออกกระบวรท่าได้ค่อนข้างดูดี และเฉียบคม โดยเฉพาะความกล้า ในอนาคตจะต้องยอดเยี่ยมกว่านี้และคงสามารถเป็นคู่ต่อกรของท่านเองได้” หากขาดซึ่งความกล้า แม้จะรู้วรยุทธ์ไปก็ไร้ประโยชน์อยู่ดี

“เช่นนั้นหรือ” แววสนอกสนใจผุดวาบขึ้นในดวงตาของลั่นจิงชินิน อยากจะดูว่าเขาจะขัดเกลาเจ้าเด็กพวกนี้ออกมาได้

อย่างไรบ้าง

ชานแอ้อหลิทำท่าครุ่นคิดอยู่เป็นครู่ จากนั้นก็เอ่ยถาม “ท่าน
อ่องให้ลูกบุญธรรมฝึกวรยุทธ์เอาไว้ ท่านตั้งใจว่าจะให้พวกเขาเข้า
วังอย่างนั้นหรือ”

“ไม่ พี่เสียวคงไม่ชอบ”

“ถ้าเช่นนั้น...”

“ชีวิตคนเรา...ย่อมต้องกันไว้ดีกว่าแก้ เรียนรู้มากขึ้นก็ช่วย
ให้ตนเองแข็งแกร่ง ทั้งยังปกป้องตัวเองเอาไว้ได้ ไม่ดีตรงไหนกัน
เล่า”

ชานแอ้อหลิดูเหมือนจะคิดอะไรบางอย่างขึ้นมาได้ เขาหลุด
ปากออกมาว่า “ระยะนี้ราชเลขาธิการคู่เคลื่อนไหวอยู่บ่อยครั้ง
พยายามดึงเหล่าขุนนางเข้าพวกไม่หยุดไม่หย่อน ยามนี้เขาก็สร้าง
ขุมกำลังให้แก่ตนเองได้แล้วด้วย”

“อืม ปล่อยให้เขาสนุกไป” เวลาที่เขาหาใช่อ่องได้ไม่ ขอเพียง
แค่ไม่เดือดร้อนมาถึงตนเอง เขาก็จะไม่สนใจ เขามีหน้าที่ดูแลพี่
เสียวดวงของเขาให้ดีเท่านี้ก็เพียงพอแล้ว

จังหวะที่ชานแอ้อหลิทำท่าจะเอ่ยอะไรออกมา หางตาก็
เหลือบไปเห็นว่าหิมะเริ่มโปรยปรายลงมาจากท้องฟ้า เขาสะดุ้ง
ขึ้นแล้วตะโกนว่า “เข้าไปในศาลาเถอะ ผู้จ้อทูลเชิญฝ่าบาทเข้ามา
เร็ว”

ผู้จ้อมีหรือจะรอให้อีกฝ่ายส่งความ เขากำชับให้นางกำนัล
นำตัวเด็ก ๆ ทั้งห้าเข้ามาในศาลาก่อนแล้ว ทั้งยังส่งซาร้อน ๆ กับ
ของว่างให้ทุกคน

“จื่อเจิง มาซิมนี่” ลิ่นเส้าเยวียนเดินเข้ามาในศาลา พอเห็น

ขนมเปี๊ยะหัวผักกาดที่วางเรียงรายอยู่บนถาดหยกก็รีบกวักมือเรียกถึงจ้อเจิงทันที

ถึงจ้อเจิงมองขนมเปี๊ยะบนถาด มันมีขนาดใหญ่เกือบครึ่งฝ่ามือ เป็นอาหารที่เขาไม่เคยเห็นมาก่อน

“นี่คือขนมเปี๊ยะหัวผักกาด เห็นได้ทั่วไปในเมืองซูอิ่ง เจ็นคิดถึงรสชาติที่บ้านเก่าขึ้นมา เพราะเหตุนี้ก็เลยสั่งให้กรมพระคลังหาหัวผักกาดแถบเมืองซูอิ่งส่งเข้ามาในวังหลวง จากนั้นก็ให้ห้องเครื่องทำเป็นขนมเปี๊ยะ แม้ว่ารสชาติจะไม่สู้ที่เมืองซูอิ่ง แต่เจ็นชิมแล้วก็พอจะคลาไคลถึงบ้านเก่าไปได้มาก เจ้าลองชิมดูสิ” ลิ่นเส้าเยวียนหยิบชิ้นหนึ่งขึ้นมาป้อนอีกฝ่าย

ถึงจ้อเจิงอ้าปากกัดไปคำอย่างไม่เกรงใจ คิดไม่ถึงว่าได้น้ำแกงด้านในจะร้อนลวกปากจนเขาร้องลั่นออกมา ก่อนจะรีบกลืนเข้าไปทันที

“อร่อยมาก!” แม้ว่าจะกัดเร็วไปหน่อย แต่ก็กลืนลงคอไว้นิด แต่รสชาติหอมหวานที่ติดลิ้นก็ทำให้เขาอดใจไม่ไหว คิดอยากจะชิมอีกสักคำ

“ต้องอร่อยแน่นอนอยู่แล้ว กัดคำเล็กๆ ระวังจะลวกปาก” ลิ่นเส้าเยวียนยังคงป้อนอีกฝ่ายอยู่อย่างนั้น ถึงขั้นใช้ปลายนิ้วเช็ดคราบน้ำมันที่มุมปากให้อีกฝ่าย

ท่าทางที่ดูเหมือนจะเป็นเรื่องปกติธรรมดา กลับทำให้ลิ่นจิง-ชวินเล็กคิ้วขึ้นนิดๆ เขานั่งเฝ้าคางมองพลางเอ่ยว่า “พี่ซาลาเปาเจ้าทำอะไรนะ ให้ฝ่าบาททรงป้อนเจ้าเอียงนี้ได้ยังไงกัน อีกอย่าง...อย่าว่าแต่เป็นฝ่าบาทที่ทรงป้อนเลย ผู้ชายด้วยกันมาป้อนอาหารกันแบบนี้ไม่ใช่ภาพที่น่ามองเลยสักนิดเดียว น่าเกลียดแท้”

ลื่นเส้าเยวียนมองอีกฝ่ายอย่างไม่เข้าใจนัก

ทว่าถึงจื่อเจิงกลับเคี้ยวเต็มปากเต็มคำ นิ้วชี้ไปที่ทั้งเสียนกับทั้งหรงซ่าง ๆ “เจ้าปาห้องโกก็ป้อนเจ้าขนมเปี๊ยะแบบนี้เหมือนกันนี่ พวกเราก็ป้อนเจ้าเกี้ยวเช่นนี้ด้วย”

พอหันไปมองก็เห็นว่าทั้งเสียนกำลังป้อนอาหารให้ลื่นเสียวเป่าจริง ๆ ส่วนทั้งหรงก็ป้อนทั้งเสียนอีกที แบ่งกันกินคนละคำสองคำ ขณะที่ทั้งหรงซึ่งถูกพาดพิงกลับยกไหล่อย่างไม่ยี่หระ “ท่านพ่อ พวกเราป้อนกันแบบนี้ตั้งแต่เด็ก ๆ แล้ว ทำไมถึงจะทำไมไม่ได้เล่า”

ลื่นจ้งซวินขมวดคิ้ว ในใจก็คิดว่าตัวเองไม่เคยมีประสบการณ์เลี้ยงเด็กมาก่อน ตัวเขาเองก็ไม่สนิทสนมกับเสด็จพี่ บางทีพวกเด็ก ๆ ก็คงเป็นเช่นนี้กันหมดนั่นละ เขาคงจะคิดมากเกินไปเอง

“เดี๋ยวพวกเจ้าไปพลัดผ้าขึ้นออกเสีย อย่าให้ป่วยได้” ลื่นจ้งซวินกำชับ กลั้วว่าถ้าเด็ก ๆ ต้องลมหนาวเข้า พี่เสียวคงจะคิดบัญชีเอากับเขาได้

เด็ก ๆ รับคำ ทว่าลื่นเส้าเยวียนกลับเดินมาหยุดอยู่ตรงหน้าเขาด้วยสีหน้าครุ่นคิด “พระปิตุลา”

“หืม?” ลื่นจ้งซวินปรายตามอง

ลื่นเส้าเยวียนเคยชินกับกิริยาวาจาที่ไม่เป็นไปตามธรรมเนียมปฏิบัติของลื่นจ้งซวินเสียแล้ว ทั้งยังไม่คิดจะแก้ไขอีกฝ่ายด้วย “พระปิตุลา เงินมีเรื่องจะขอรับรอง หวังว่าพระปิตุลาจะยอมให้จื่อเจิงไปอยู่ในวังหลวงเป็นเพื่อนเงิน” อันที่จริงเรื่องนี้ติดค้างอยู่ในใจเขามานานแล้ว แต่ก็หาโอกาสดี ๆ เอ่ยออกมาไม่ได้เสียที

“พี่ซาลาเปา เจ้าว่าอย่างไร” เขารู้ว่าฮ่องเต้พระองค์น้อยนั้น

โดดเดี่ยวเดียวดาย พระองค์หวังว่าจะมีใครอยู่เคียงข้างเสมอ และ
จื่อเจิงก็มีวัยใกล้เคียงกันที่สุด อาจเป็นเพราะสาเหตุนี้ที่ทำให้
เด็กทั้งสองคนถูกชะตากันเป็นพิเศษ

ถึงจื่อเจิงคิดไม่ถึงเลยว่าฝ่าบาทจะมีพระประสงค์เช่นนี้ และ
เขาเองก็ไม่อยากจะปฏิเสธด้วย

“หากเป็นไปได้ ข้าก็อยากอยู่ในวังหลวง” เขามองเห็นความ
ว่าเหวของฝ่าบาท ทว่าตนเองก็หาได้กล้าออกปากขอร้องท่านพ่อ
ไม่

ลั่นจิ้งชวินหลับตาลง เดิมทีอยากจะให้ลั่นเส้าเยวียนไปถาม
ตู้เสี่ยวถงด้วยตนเอง ทว่าในใจก็คิดว่าจะให้ฮ่องเต้ออกนอกวัง
บ่อยๆ ก็คงไม่เข้าทีนัก เพราะหากเป็นเหตุให้ขุนนางในราชสำนัก
เพ่งเล็งคนในครอบครัวของเขาก็ย่อมไม่ดีเป็นแน่ ดังนั้นเจ้าตัวจึง
เอ่ยว่า “ฝ่าบาท เอาอย่างนี้ก็แล้วกัน พระองค์ทรงประลองกับ
กระหม่อมดู หากทรงทำให้กระหม่อมขยับเท้าได้แม้เพียงแค่วัว
เดียว กระหม่อมก็จะรับปากให้จื่อเจิงอยู่ในวังหลวง”

ลั่นเส้าเยวียนชะงักไป ในใจก็คิดว่าเป็นไปไม่ได้แน่นอน
แต่ถ้ายอมแพ้โดยไม่ทันได้ลองละก็ เขาจะหาเหตุผลอะไรมาแก้ตัว
กับตนเองได้เล่า

“ท่านพ่อ ข้าก็ต้องการเช่นกัน!” ทั้งหรงรีบกระโดดมาขวาง
หน้าลั่นจิ้งชวินในทันที

“รอให้เจ้าสูงเท่าอกข้าแล้วค่อยว่ากันอีกที” เตี้ยเกินไป เขา
ต้องย่อตัวลงไปสู่ด้วยซ้ำ แบบนั้นก็เหนื่อยแะ “โอ๊ะ! ฝ่าบาท
ประลองหรือไม่พะยะค่ะ”

“ได้”

“เจริญ” เขาอยากจะทดสอบดูเหมือนกันว่าเด็กคนนี้ได้ขึ้นแค่ไหนแล้ว

จังหวะที่ลื่นเส้าเยวียนกำลังจะก้าวออกจากศาลา ถึงจื่อเจิงก็เดินมาหยุดอยู่ข้าง ๆ ก่อนจะกระซิบข้างหูสองสามคำ เขาฟังแล้วก็ถามขึ้นอย่างกลางแคลงว่า “ได้ผลแน่หรือ”

“แน่นอนพะยะค่ะ”

ลื่นเส้าเยวียนเดินไปหยุดอยู่ตรงสนามประลองยุทธ์อย่างไม่เชิงแน่ใจเท่าไรนัก หลังจากรับกระบี่มา เขาก็เป็นฝ่ายคารวะลื่นจิ้งชวิน จากนั้นก็เอ่ยว่า “พระปิตุลา ให้คำแนะนำด้วย”

“เข้ามา” ลื่นจิ้งชวินยืนรอตด้วยสีหน้าสงบนิ่ง ในใจก็คิดว่าจะต้องพยายามเกียรติดีกฝ่ายถึงขั้นไหนจึงจะกระชากหน้ากากอันงดงามและเปี่ยมไปด้วยความสุขาพนี้ให้เปิดเผยด้วยความโกรธซึ่งได้

ลื่นเส้าเยวียนคิดแผนการตอบโต้เอาไว้ในใจอยู่ก่อนแล้ว จากนั้นก็เข้าสู่โจมตีลื่นจิ้งชวินในทันที แต่ไม่คาดคิดว่าวินาทีที่ลื่นจิ้งชวินตวัดกระบี่ของเขาออก อีกฝ่ายกลับเปลี่ยนจากรับเป็นรุก ก่อนฟันกระบี่เข้าใส่เบื้องหน้าเขา ลื่นเส้าเยวียนตวัดกระบี่เข้าขวาง แต่พละกำลังอันน่าเกรงขามนั้นทำให้สองแขนของเขาขาดิกไปทั้งคู่ ทว่าไม่มีเวลาให้เขาได้ใคร่ครวญนานนัก ลื่นเส้าเยวียนถอยฉากออกไปสองก้าว ผ่อนลมหายใจออกมา จากนั้นก็โจมตีเต็มกำลังอีกครั้ง

ลื่นจิ้งชวินทั้งตั้งรับและโจมตีอย่างง่ายดาย เขารู้สึกว่าหลานชายคนนี้อ่อนแอและขลาดกลัวเหมือนในครั้งแรกที่พบหน้าอีกแล้ว อีกฝ่ายถึงขั้นแผ่รังสีสังหารออกมาและตรงเข้าโจมตีใส่เขาเพื่อหวังให้เขาขยับเท้าหนีสักก้าวหนึ่ง

ทั้งกล้าหาญทั้งเต็มไปด้วยแผนการ เทียบกับเสด็จพี่ของเขาแล้ว ก็เหนือชั้นกว่าไม่รู้เท่าใดต่อเท่าใด แต่ว่าหิมะตกลงมาแล้ว ชินยังสนุกแบบนี้ต่อไป สวรรค์เท่านั้นที่รู้ว่าพระองค์จะต้องลงมหนาวจนประจวบหรือไม่ได้เวลายุติเรื่องสนุกลงเสียที

จังหวะที่กำลังจะตวัดกระปี่ลั่นเส้าเยวียนให้กระเด็นไปอีกทาง อีกฝ่ายกลับตั้งรับเอาไว้ได้ทัน วินาทีที่เปี่ยงตัววูบนั้น เจ้าตัวก็หันหน้าตะโกนไปทางขวามือของเขา “พระปิตุลานี ท่านมาได้อย่างไร”

“อะ!?” ลิ่นจิงชวินหันกลับไปอย่างไม่มีนิกระแวง วินาทีถัดมาเขาก็ถูกผลักอย่างแรง ทำเอาต้องก้าวขาออกข้างหนึ่งเพื่อทรงตัวให้มัน และที่น่าขุ่นเคืองยิ่งกว่านั้นก็คือ...

“ร้ายกาจนักนะ ฝ่าบาท ทรงไปปิดเพื่อเบี่ยงเบนความสนใจของกระหม่อม ฝ่าบาทไม่รู้สิว่าชิงชัยมาได้ด้วยกลโกงหรือไร” พระปิตุลานีที่ไหนกันเล่า เจ้าเด็กบ้า กล้าปั่นหัวเขาอย่างนั้นหรือ! ไปเอาความกล้ามาจากไหนกัน!

พอเห็นรังสีเย็นเยือกอันชวนให้เกรงของลิ่นจิงชวิน ลิ่นเส้าเยวียนจำใจปากหน้าได้กลับไปว่า “พระปิตุลา การศึกษาไม่หน่ายเล่ห์”

“การศึกษาไม่หน่ายเล่ห์?” ลิ่นจิงชวินเลิกคิ้วขึ้น รอยยิ้มมุมปากเย็นเยือกยิ่งกว่าเกล็ดหิมะ “กระหม่อมปราชญ์พระองค์เกินไปหน่อยจริงๆ ฝ่าบาท” ดูท่าแล้วเจ้าเด็กที่ประพาดติดนอนอยู่ในกฎเกณฑ์ผู้นี้ แท้จริงแล้วก็มีความคิดสกปรกพอตัวอยู่เหมือนกันสินะ...จะเล่นสกปรกใช่หรือไม่ เขาก็มีลูกไม้ตอบโต้กลับได้อย่างสาสมเช่นกัน!

“เจ้...”

“ท่านพ่อ ข้าเป็นคนแนะนำฝ่าบาทเอง ท่านอย่าตำหนิฝ่าบาทเลย” ถึงจื่อเจิงเห็นสถานการณ์นั้นก็รีบออกหน้ารับผิดแทนทันที

“เจ้าเด็กกินบนเรือนซั้รตบนหลังคา ไม่ต้องกลับบ้านไปให้ข้าเห็นหน้าอีก!” ลิ่นจิงชวินไม่เคยถูกผู้ใดบั่นทอนมาก่อน เขาเหวี่ยงกระบี่ทิ้งไปอีกทาง ก่อนจะหันกลับไปเอ่ยกับลูกชายที่เหลือว่า “ทั้งเสียน ทั้งหรง เสี่ยวเป่า กลับได้แล้ว!”

“ท่านพ่อ!” ถึงจื่อเจิงวิ่งตามไปสองสามก้าว แต่พอเห็นทั้งเสียนหันกลับมาส่งสัญญาณมือให้ตนเอง เขาก็หยุดฝีเท้าลง

“จื่อเจิง พระปิตุลาโกรธมากจริงๆ ไซ้หรือไม่ ต่อไปเขาจะ...”

“ไม่มีอะไรพะยะค่ะ ทั้งเสียนบอกว่าท่านพ่อกำลังหัวเราะอยู่”

“จริงหรือ”

“ไม่ว่าจะจริงหรือไม่จริง ทูนหัวทั้งสองของกระหม่อมรีบกลับเข้าไปในศาลาเถิด...ไม่ ๆ เข้าไปแช่น้ำที่สระเจิงเฟิงเลยก็แล้วกัน พะยะค่ะ” ผู้จู้รีบเข้ามาแทรกกลางระหว่างทั้งคู่ทันที เกรงว่าหากปล่อยให้อยู่กันต่อไปคงไม่พ้นต้องลมหนาวจนเป็นไข้แน่